

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:.

117676

ஸ்ரீ ம து ர க வி யா ழ் வ ர ி

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

கண்ணி நுண்சிறுத்தாம்பு.

இதற்கு ப்ரதிபதமும்,

ஸ்ரீ-உ-வே. பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்த

வ்யாக்யாநமும்

பின்புள்ளாரருளிச்செய்த அரும்பதமும்

இவை,

வித்வான் - ஸ்ரீபெரும்பூதூர்

ஆசிரி - ராமாநுஜாசார்யரவர்களாலும்,

ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீபாதநுனியாகிய

கா - ராமஸ்வாமிநாயுடு அவர்களாலும்

பலப்ரதிகளைக்கொண்டு பிழையறப்பரிசோதிக்கப்பட்டு

ஸ்ரீ-உ-வே-திருமலை-நல்லான்சக்ரவர்த்தி

நுஷ்ணமாசார்யரவர்கள்

திருவடிசம்பந்தியும்,

பரசமயகோளரியாகிய

ஸ்ரீநான்-முடிச்சூர்-அப்பாவுமுதலியாரவர்களால்

ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும்,

ராயப்பேட்டை:

ஸ்ரீமத்வரவரமுநீந்த்ரரை வாழ்த்துஞ்

சபையைச்சேர்ந்தவருமாகிய

ஸ்ரீ-ரா - ராமக்ருஷ்ணபிள்ளையவர்களால்,

சென்னை:

ஆதிகலாநிதி அச்சுக்கூடத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டன.

முதற்பதிப்பு—௧000.

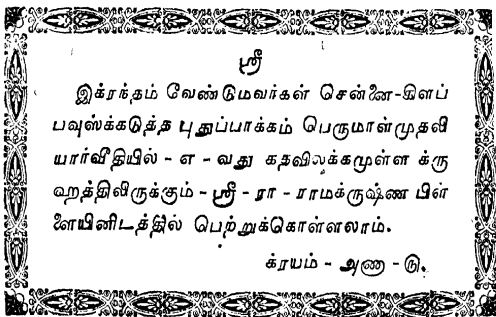
ஆழ்வார்திருவவதாரவருஷம்-சுக்அக-க்குச்சரியான

ப்ரமாதிவருஷம் - சித்திரைமீ

1879.

Registered Copy right.

ஆர்த்யாள், இரத்தினம் ஸ்ரீ
புத்திரம்
ஆர்த்யாள் - 30 -

உ. வே. ஈ. நூலகத்திற்கு

-:அன்பளிப்பு:-

ஆராய்ச்சி அறிஞர்
மயிலை.சீனி.வேங்கடசாமியின்
பெயர்த்தியர்
அழகம்மாள் சன்முகம்
அன்புமணிகளபதி

ஸ்ரீமதேராமாநஜாயநமஃ.

கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பு.

ஸ வ் யா க் யா ந ம் ந ன
தனியன்கள்.
மூலம்.

சுவிதிதவிஷயாந்தரஸூராரொஸுவகிஷ்டா
ஸூபமாநஜிசூலொமஃ | சுவியமணவஸா
தூஷுகஸெஷீயொஸுவிந ஹ ரூயெயிவிஸூலொஃ ||
அமிதவிஷயாந்தரஸூராரொஸுவகிஷ்டா
ஸூபமாநஜிசூலொமஃ | சுவியமணவஸா
தூஷுகஸெஷீயொஸுவிந ஹ ரூயெயிவிஸூலொஃ ||

வ்யாக்யாநம்.

(அவிதிதவிஷயாந்தரஸூராரொஸுவகிஷ்டா) இதில் “வேறொன்றுநானறியேன்” என்று - ஆழ்வாரையொழிந்தவிஷயங்கள அவிதிதங்களாயிருப்பாராய், “சடகோபா” என்னுஞ்சிருநாமததையுடையான நம்மாழ்வாருடைய அதுபவபிரகாஷாரூபமான திருவாய்மொழியின் காநமேபோகமாயிருக்குமவராய், அவ்வளவிலும் நில்லாதே அதுக்குமேலும் அபூர்வாத்ஸல்யாகிருணத்தாலுந்தோற்று, அவனாயே “தம்மையடிமைகொள்ளும்சேஷி” என்றறுதியிட்டிருக்கும் மதூரகவிகள், தந்நிஷ்டையுண்டாம்படி பென்றறுருயத்திலே ஸூபாதிஷ்டடித்தரூபாகக் கடவொன்கிறது.

(அவிதிதவிஷயாந்தரஃ). ஆழ்வாரையொழிந்த விஷயங்களிலே அபுத்தபத்திபண்ணி யறியாரொள்கிறது. “சின்கைதமற்றொன்றின் பிறத்ததல்லா,” “மற்றொன்றினைக்

காணுவே,” “வாவொநாநடுகுமஹி” (ஷான்ஸ்யூ X 50) என்னக்கடவதிறே. இங்கு, விஷயாந்தரங்களாகி
 றது - பாப்டுக்கேட்குமிடமான பரிஷயம், கூப்பிடுகே
 ட்குமிடமான வ்யூஹவிஷயம், குதித்தவிடமான விபவ
 விஷயம், வளைத்தவிடமான அந்தர்யாமிவிஷயம், ஊட்டு
 மிடமான அர்ச்சாவதாரவிஷயம். எல்லாம்வகுத்த விடமா
 ன ஆழ்வாரோ யாகையாலே, மற்றொருவிஷயங்களைபு மறி
 யாதேயிருப்பர். “ அன்னையயத்தனாய்,” “ ஸ்ரூயபெ
 வ ” (ஸ்ரூயபெ) என்று - “ மமஸ்தஸாம்ஸாரிகவி
 ஷய ஸுகங்கனம் சடகோபாசார்யர் ” என்றறுதியிட்டி,
 ததந்யங்களை யறியாதவொன்றுமாம்; ஆழ்வார் “ எல்லா
 ங்கண்ணன் ” என்றிருக்குமாபோலே. “ கோயில்கொள்
 தெய்வமெல்லாந்தொழுவைகுந்தங்கோயில்கொண்டகுட
 க்குத்தவம்மாண்கோயில்கொண்டான்தனோடுமென்னெஞ்
 சகம் ” என்றும், “ மொய்த்தேதினாமோதுதண்பாற்க
 டலுளான், பைத்தேசுடர்ப்பாம்பணைநம்பரணை, வைத்தே
 ன்மதியால் ” என்கையாலே “ அவனுங்கிடந்து மென்
 னெஞ்சகலான் ” என்றும், “ உருப்பிணி நங்கையணிரெ
 டுந்தோள் புணர்ந்தான் ” என்றும், “ எப்போது மென்னெ
 ஞ்சந்துதிப்ப வள்ளையிருக்கின்றபிரான் ” என்றும், * கண்
 சள் சிவந்தில் அப்படியே “ ஒருவனடியேனுள்ளான் ” என்
 றும், “ திருப்பேர்நகரான் திருமாளிருஞ்சோலைப், பொருப்
 பேயுறைகின்றபிரானின் னுவந், திருப்பேனென்றென்னெஞ்
 சுகிறையப்புக்குந்தான் ” என்றும், “ விண்மீதிருப்பாய் ” எ
 ன்கிறவைந்தும் “ எனதானியுள்மீதாடி ” என்றும், தேவா
 ர்கோலத்தொடு மானென்கிற தெய்வவுருவிலே இவர்க்
 கெல்லா முண்டாகையாலே யவற்றையறியத் தேவையி
 ல்லையிறே. பெரியவண்குருகூர்நகர் நம்பிக்காளுரியரா
 கையாலேயாயிற்று கரியகோலத் திருவுருக்காண்பனென்
 றதும். பத்வா, அனிதிவிஷயாந்தரஸ்டாரோ என்கை
 யாலே - சடாரியைக்காட்டிலு மபியாமலிருப்பகான அந்
 யவிஷயங்களை யுடையவொன்றிது. அதாவது - ஆ
 ழ்வார்கழிக்குமது, இளந்தெய்வத்தையாயிற்று; இவர்க
 ழிக்குமது. கழிபெருந்தெய்வமாய், கருந்தெய்வமுமான

கண்ணினுள் பெருந்தேவனையாயிற்று ; “ கட்டுண்ணப் பண்ணிய பெருமாயனென்னப்பனிலரண்ணி ” என்று ரிதே. “ உன்னித்துமற்றொரு தெய்வந்தொழ்ப்புள் ” “ ஒருமாதெய்வம் மற்றுடையமோயாமே ” “ தேவுமற்றறியேன் ” என்றாயிற்று இவர்கள் பேச்சிருப்பது. இப்படி ஆழ்வாரில் வபாவ் நத்தராயிருக்கிற இவர், சடாரோருபநிஷதா முபகாநமாத்ர போகராகையாவது - நாட்டியல் வெரழிந்து சடையோட்டினசடகோபன் மொழிபட்டோடும் கவியமுதமான யாழினிசைவேதத்தின் பண்ணார்பாடலின் அநுபவரஸஞ்ஞராய், “ பாவினின்னிசைபாடித்திரிவன், ” “ நானினுல்நயிற் றின்பமெய்தினேன், மேலினேனவன் பொன்னடிமெய்மையைய ” என்றிருக்கையென்றபடி. இத்தால் - “ அவரோபாதிவயர்ஸம்பந்தமுடையது முத்தேய்யம் ” என்றாயிற்றிவர் விரும்புவது. அயிந்தியிஷயாந்தரஸ்டாரோ என்று - ஸ்வரூபப்ரயுக்தமான தாஸ்யஞ்சொல்லிற்று; அபிசருணவஸாத் தேகசேஷி என்று - குணக்ருத்தாஸ்யமு முண்டென்கிறது. அபிச - கீழ்ச்சொன்னவளவன்றிக்கேபின்னையும். குணவஸாத் - தம்மையெழுதிக்கொள்ளுகையாலே ததேகசேஷியென்கிறது. குணவசாத் என்று - த்ருதியார்த்தே பஞ்சமியாய்க்கிடக்கிறது. “ ஆதலிலன்னை யாயத்தனையென்னை யாண்டிடுந்தன்மையான் சடகோபனென்னம்பியே ” என்றும், “ பயனன்றாகிலும் பாங்கலராகிலும் செயல்நன்றாகத் திருதிப்பணிகொள்வான் குயில்நின்றூர்பொழில் சூழ்குருகூர்நம்பி ” என்று மதுஸந்தித்த வாத்ஸல்யாதி குண பூர்த்தியாலும் குணார்த்தாஸ்ய முபாகதராய் ததேகசேஷியாயிருப்பாராயிற்று. ஏவம்பூதரான (மதுரகவி) “ அண்ணிக்கு மமுதுறுமென்னுவுக்கே ” என்னும்படியான வாங்மாதூர்பத்தை யுடையவர். (மமஹ்ருதயே) ரகவிநிஷ்ட்டடையை யபேகூதிக்கிறவென்மநஸஹிலே நிருந்துபட்டோலெகொண்டநிலையோடே. (ஆவிரஸ்து) ஆவிர்ப்பவிக்கக்கடவர், ஸந்ரிதாநம்பண்ணக்கடவர். இத்தால் - அநுகூலரான ஆசார்யபரதந்த்ரர் ஆதரணியொன்னுமர்த்தஞ்சொல்லிற்றாயிற்று.....(க)

கண்ணி துண்சிறுத்தாம்பு.

மூலம்.

வேறொன்றுநானறியேன்வேதந்தமிழ்செய்த
மாறன்சடகோபன்வண்குருகூர் - ஏறெங்கள்
வாழ்வாமென்றேத்துமதுரகவியாரெம்மை
யாள்வாரவரையரண்.

வ்யாக்யாநம்.

(வேறொன்றும்நானறியேன்) ஆழ்வாரையொழி
|| தேவுமற்றறியாத மதுரகவிகள், நமக்குஸ்வரமியும்
ரக்ஷகருமவரோ யென்கிறது.

“ வேறொன்றுநானறியேன் வேதந்தமிழ்செய்த,
மாறன்சடகோபன்வண்குருகூரேறெங்கள்வாழ்வாம் ” எ
ன்னுமளவும் - மதுரகவிசொல்லையதுகரித்துச்சொன்னப
டி. மேல் - ஏவம்விதானவர் நமக்குசேஷியும்சரண்யரு
மென்கிறது. “ தேவுமற்றறியேன் ” என்றத்தை (வே
றொன்றுநானறியேனென்றது) “ மிக்கவேதியர் வேத
த்தினுட்பொருள் நிற்கப்பாடியென் னெஞ்சுணிந்துத்தின
ன் ” என்றத்தை (வேதந்தமிழ்செய்தவென்றது) “ கா
ரிமாறப்பிரான் ” “ சடகோபனென்னம்பி ” என்றத்
தை (மாறன்சடகோபனென்றது) “ பெரியவண்குரு
கூர்நகர்நம்பிக் காளுரியனாயடியேன் பெற்றநன்மையே ”
என்றத்தை (வண்குருகூரேறெங்கள் வாழ்வாமென்றது)
“ எழுமையுமெம்பிரான்நின்று தன்புகழேத்த வருளின
ன் ” என்றத்தை (ஏறெங்கள்வாழ்வாமென்றேத்துமெ
ன்றது) “ தென்குருகூர்நகர்நம்பிக்கன்புயம்மதுரகவி ”
என்றத்தை (வண்குருகூரேறெங்கள் வாழ்வாமென்றேத்
தும் மதுரகவியாரென்றது) “ என்னையாண்டிடுந்தன்
மையான் ” என்றத்தை (எம்மையாள்வாரென்றது) அவ
ரையானுகிறவராழ்வார், நம்மையானுகிறவரிவர். அவ
ரோஅரண் - ரக்ஷ, “ சரண் ” என்றுபாடமானபோதும்-
ரக்ஷையென்றேஅர்த்தம். மதுரகவிகளுக்கு எல்லாமாழ்
வாரையானுப்போலே, நமக்குஎல்லாம் மதுரகவிக ளெ
ன்கிறது.(உ)

மதரகவியாழ்வார்திருவடிகளேசரணம்.

கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பு.

ப்ரவேஸம்.

“ தென்குணவியாழ்வாரவெஹா: ” (துருவிய
 டு:நீ:) என்கிறபடியே - ஐஸ்வர்யாக்ரீ ஸகலபுருஷா
 ர்த்தங்களையும் யதாதிகாரம் விதிக்கிறவேதமர்யாகையிலே
 நின்றார்கள்ருஷிகள். அதாகிறது - வேதோபப்நம்ஹண
 முகத்தாலே, சேதநருடைய குணாகூலமாக ஐஸ்வர்யா
 க்ரீ கூதாபுருஷார்த்தங்களையும், பரமபுருஷார்த்த ஸகூ
 ணமான மோகூத்தையமுபதேசிக்கை; “புராஜாவத்யு
 ம்ஹஸூநா” (ஸகூத்யும்கூநா) என்றுதொடங்கி,
 புராஜாவத்யும்கூநா (ஸகூத்யும்கூநா) என்று - கைவலாப்ரமாத்ஷட்டாநங்களே ஐஸ்வர்
 யவிசேஷங்களுக்கு ஸாதநமாகவுபதேசித்து, “ யொயி
 நாரீயுத்யும்கூநா தஸுதேநாஷகாரிணா ” (ஸகூந
 ம்கூத்யும்கூநா) என்று - கைவல்யநிஷ
 ட்டருக்கு ஆத்மப்ராப்தியை யுபதேசித்து, “ ஹகாநிந
 ஸகூத்யும்கூநாயிநாயொயிநாஹியெ | தெஷாங்க
 த்யும்கூநாயெதெவஸ்யுநிஸுநாயெ) வகூத்யும்கூ
 நாயெதெவஸ்யுநிஸுநாயெ | தீஸும்கூத்யும்கூநாயெதெவஸ்யுநிஸுநாயெ

கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பு.

உணர்வு) என்று - நித்யஸத்வஸ்த்தார்க்கு பகவத்ப்ராப்தியைய யுத்தேசித்தானிறே ஸ்ரீபராசரபகவான். இந்தருஷிகளிற்காட்டில் ஆழ்வார்களுக்கு நெடுவாசியுண்டு, எங்ஙனையென்னில்; வேததாத்பர்யமாய் உத்தமபுருஷார்த்தமான பகவத்ப்ராப்தியிலே நிஷ்ட்டராய், பிறர்க்குநுபதேசிக்குமிடத்திலும் சாஸ்த்ரஸித்தமான ஐஸ்வர்யாதிகளையும்த்யாஜ்யமாக வுபதேசிக்குமவர்களிறே. இவ்விஸக்ஷணபுருஷார்த்தத்தினுடைய காஷ்ட்டடையான ததீயசேஷத்வத்தளவிலே வரப்புதுரநின்றார் ஸ்ரீமதுரகவிகள்.

இவர்க்கிவ்வேற்றம்வந்தபடி யெங்ஙனையென்னில்; ஆழ்வார், “பொய்நின்றனாநந்” தொடங்கி, “அவாவற்று வீடுபெற்ற” என்னுமளவும் செல்லவறுபவித்தவிடத்தில் ஆழ்வார்தமக்குப் புருஷார்த்தகாஷ்ட்டடையாக அபிமதமான ததீயசேஷத்வத்தைப் பற்றுகிறார். “ஆசார்யருசி பரிக்ருஹீதரான அர்த்தமேஸாத்விகர்க்கு பரிக்ராஹ்யம்” என்னுமிடம் - மஹாபாரதஸாரமான ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமாத்யாயத்திலே சொல்லிற்றிறே; ஸ்ரீபிஷ்மர்பக்களிலே ஸகலார்த்தங்களையும் குறைவறக்கேட்ட தர்மபுத்ரன், “இவர்தமக்குத்தேஸ்யமாக ஸ்வீகரித்ததத்த்வஹிதங்களே நமக்குத்தேஸ்யம்” என்றுரினைத்து, “கொயஸூயஸூணாஹவகஃபரொபிதஃ” (சூஃஸூயஸூணாஹவகஃபரொபிதஃ) என்றுகேட்க, “ஊஷுஃபெஸூயஸூணாஹவகஃபரொபிதஃ” (ஊஷுஃபெஸூயஸூணாஹவகஃபரொபிதஃ) என்று - தன்னுடைய ருசிபரிக்ருஹீதமான அர்த்தத்தை யுபதேசித்தானிறே; த்ரிபுராதேவியானா, “ப்ரமாணப்ராபல்யத்தாலேயோ? எம்பெருமானையாஸ்யணியன்” என்றுநீங்கள்பற்றிற்று” என்ன, “அதுவொன்றுமன்று, எம்பெருமானார் காஷ்ச்சால்ஸூலையில் தேவதையை யாஸ்யித்தாராகில், அதுவேபெங்கள்க்கு மாஸ்யணியவஸ்துவாகக்கடவது” என்றாள்; அந்தத்யாயத்தாலே, ஆழ்வார்தமக்கும் தஞ்சமாககினைத்திருக்கும் ததீய

சேஷத்வத்தையே யிவரும் தமக்குப் புருஷார்த்தமாக அத்
யவஸிக்கிறார்.

இதுதான் ராமாயணபுருஷர்களில் ஸ்ரீசத்ருக்கநாழ்
வான் பக்கலிலே அநுஷ்ட்டாநசேஷமாகக் காணப்பட்ட
டது. எங்கனையென்னில்; “வெஷொவஸ்யுஹணாராய
தாவமுஹயதபுலஹ” (வெஷ்யுஹணாராயஸ்யு
யஷ்யு) என்கிறபடியே - வேதோபப்ருமஹணார்த்தமா
கப்ருவ்ருத்தமான ஸ்ரீராமாயணத்தில், ராமாயணபுருஷர்
கள் நால்வரும் தர்மஸம்ஸ்த்தாபநார்த்தமாக அவதரிக்கை
யாலே, நால்வரும் நாலர்த்தத்தை யநுஷ்டித்துக்காட்டி
னார்கள் - “கத்காகாஸயிதாயஸ” (கத்காகாஸயிதாயஸ)
என்கிறபடியே அநுஷ்ட்டிப்பிக்கைக்காக, “ஒருவன்சொ
ல்ஸிற்றை யொருவன்செய்யக்கடவன்” என்கிறமுறையே
றாக அழிந்துகிடக்கையாலே பித்ருவசநபரிபாலநாதிகளா
லே ஸாமான்யதர்மத்தை யநுஷ்டித்தார் பெருமாள்;
“விதவயுதநகிரோஸாச” (விதவயுதநகிரோஸாச) “ஊ
யுயவயநாச” (ஊயுயவயநாச) “ஸுஸுயவயநாச”
(ஸுஸுயவயநாச) என்றிறே யிவநுஷ்ட்டாநம்; “நிருபா
திகசேஷியைக்குறித்து சேஷபுதன் கிஞ்சித்கரித்துத்தா
ளனாகக்கடவன்” என்கிற விசேஷதர்மத்தை யநுஷ்டித்
தாரினையபெருமாள்; “காஸுஷோபிநயஸ” (காஸுஷ
யுஷயஸ) “காஸுஷோபிநயஸ” (காஸுஷயுஷயஸ)
“ஸுஸுயவயநாச” (ஸுஸுயவயநாச) இதுயாதி; “நாஜி
ஹுதவாஷெயபிஷ்யவெஷெவஸாமாஸ” (நாஜிஹுதவா
ஷெயபிஷ்யவெஷெவஸாமாஸ) “நாஜிஹுதவாஷெயபிஷ்ய
வெஷெவஸாமாஸ” (நாஜிஹுதவாஷெயபிஷ்யவெஷெவஸாமா
ஸ) என்கிறப
டியே-நிர்ப்பந்தித்தடிமைசெய்கையன்றிக்கே, “சேஷியு
கந்தவடிமைசேஷபுதனுக்குக்கர்த்தவ்யம்” எனனுமிட
த்தையநுஷ்டித்தார் ஸ்ரீபரதாழ்வான்; தன்செல்லாமை
யைப்பராதே, சேஷியுடையஹ்ருதயத்தைப்பார்த்து, “கா
ஸுஷோபிநயஸ” (காஸுஷோபிநயஸ) என்று-

ப்ரீதியோடே மீண்டானிறே. “ ராஜ்யுண்தவரகெயா ” (ராஜ்யுண்தவரகெயா) “ ராஜ்யுண்தவரகெயா ” (ரச க்ஷயநிவரண) என்கிறபடியே, உம்முடைய ரக்ஷணம்பண்ணுகையன்றிக்கே, உம்முடையராஜ்யத்தையும் ரக்ஷிக்கக்கடவேன். எனக்குதாதர்த்தம்ஸ்வரூபமானலும் உம்மாலென்னை மீட்கவொண்ணுதுகாணும் “சுஹ்வெவெவலாமாஸ” (அஹ்வெவெவலாமாஸ) கடலுக்குக்கரை சேஷமாயிருக்கச்செய்தேயும் கரையைதிக்ரமிக்கமாட்டாதிருக்கடல்; அப்படியே “ நிர்பெரியர் ” என்து, உம்மாலென்னைமிஞ்சவொண்ணுதுகாணும். “ லுதிஜானாதி ” (லுதிஜானாதி) காணிப்படி ப்ரதிஜ்ஞையைப்பண்ணுகிறேன். “ தெவீர ” (தெவீர) ஒருகோழைமுன்னேயோ நான் ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணிற்று, ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணினால் அத்தைத்தலைக்கட்டித்தரவல்ல ஆண்பிள்ளைத்தனமுடைய வும்முடையமுன்னேயன்றே. “ பாஹ்வ ” (பாஹ்வ) இப்படியெய்திலேனாகில், உம்முடையஸநிதியில் வர்த்திக்கப்பெறாதொழிகையுமன்றிக்கே, உம்முடையராஜ்யத்திலும் வர்த்திக்கப்பெறாதவனாகிறேன். “ வீரவொகவாந் ” (வீரவொகவாந்) உம்மைமுடிசூடியறுபவிக்கப்பாரித்து, அதபெறுதேபோனசக்ரவர்த்தியுக்க லோகம்புகுகிறேன், என்கிறபடியே நிர்ப்பந்தித்தடிமைசெய்கையன்றியே, “ சேஷியுக்கந்தவடிமைசெய்யக்கடவன் ” என்னுமிடத்தை யறுஷ்டித்தார் ஸ்ரீபரதாழ்வான்; தன்செல்லமையைப்பாராதே, சேஷியினுடைய ஆதரத்தைப்பார்த்து, “ சூரவொகவாந்வொஹுஹி ” (சூரவொகவாந்வொஹுஹி) என்று ப்ரீதியோடே மீண்டானிறே; இப்படி இருக்கிறஇவணையல்லதறியாதேயிருக்கையாலே, பகவச்சேஷத்தவகாஷ்ட்டையான ததியசேஷத்வத்தையறுஷ்டித்தான் ஸ்ரீசத்ருக்கநாழ்வான்; “ ஹதுதாநாஹவொஹுஹி ” (ஹதுதாநாஹவொஹுஹி) “ ஹதுதாநாஹவொஹுஹி ” (ஹதுதாநாஹவொஹுஹி) “ ஹதுதாநாஹவொஹுஹி ” (ஹதுதாநாஹவொஹுஹி) “ ஹதுதாநாஹவொஹுஹி ” (ஹதுதாநாஹவொஹுஹி) “ ஹதுதாநாஹவொஹுஹி ” (ஹதுதாநாஹவொஹுஹி)

தா” (XCV) என்கிற வர்த்தமாரநிர்த்தேசத்தாலே-
 போகிறவிடத்தில் தனக்கொருபிரயோஜனமுண்டாயாதல்,
 இங்கே மாதாபிதாக்களைக்கேள்விகொள்ளாதல், பூர்வஜரா
 நபெருமானைக்கேள்விகொள்ளா மிவ்வளவுமின்றிக்கே, அ
 வனையொழிய ஜீவிக்கமாட்டாதபடியாலே போனொன்றை
 கை. “மீ-௧-௧௦௦” (மூலகல) யுதாஜித்தழைத்த
 தவனையாகையாலே, போக்கிலுத்தேஸ்யதையுமவனுக்கு,
 இவனுக்கவனுத்தேஸ்யனுப்போனொன்றை. “ஊடுத
 ந” (டர்செ) சக்ரவர்த்தியும்துஞ்சி, பெருமானும் ராஜ
 யத்தைப்பொகட்டுப்போய், இனையபெருமானும் தொடர்
 ந்து “ அடிமைசெய்யவேணும் ” என்றுபோய், சத்ருக்
 நாழ்வானும் “ நின்றுயல்லதறியேன் ” என்றிருக்கும்த
 சையிலும் ராஜயத்தைபரிக்கக்கடவனென்றாயிற்று ஸ்ரீவஸி
 ஷ்ட்டபகவான் திருநாமம்சாத்திற்று; “ ஊடுதஹிஸாஜி
 ஸு)ஊடுதாஸ்” (டர்செசுமஸ்யுடர்செ) என்றுநிறே சகா
 னீகன். “தஹா” (ச) இருவரும் ராஜபுத்தரர்களாய்நகைந்
 துமமுண்டானால் பிரித்து முஹுர்த்தமிட்டுப்போகை
 ப்ராப்தமாயிருக்க, அவன்போனதுவே முஹுர்த்தமாகப்
 போனொன்றை. “மஹூதா” (XCV) என்றதிலே-அர்த்த
 ஸித்தமன்றே “தஹா” (ச) என்றதென்னென்னில்; அங்
 கு-மமதாநிவ்ருத்தியைச்சொல்லிற்று; இங்கு-அதுக்காஸ்ர
 யமான அஹங்காரசிவ்ருத்தியைச்சொல்லுகிறது; ஆகையா
 லே புநருத்திதோஷமில்லை; சேஷத்தவயிரோதியிறே யிரண்
 மம். “சுதவஃ” (லசு) அகமில்லாதது இவனுக்கேயி
 ரே. அகமாவது-உத்தேஸ்யவிரோதியிறே; இவ்விஷயத்தி
 ல்அகமாவது-ராமபக்தி. இத்தைப்பாபமென்னப்போமோ
 வென்னில்; பாபத்திலுபண்யம்நன்றாயிருக்க, மோக்ஷவிரோ
 தியாகையாலேபுண்யமும், “ ஊடுதஹிஸாஜிஸுய
 வாவம் ” (லசுஷஸரீஸுபிஷுஸுஷ) என்றுபாபசப்
 தவாச்யமாயிற்றிறே; ஆகையாலே, பரதாதுவ்ருத்தியாகிற
 வுத்தேஸ்யவிரோதியாகில் ராமஸௌந்தர்யத்தில் கால்தா

மூமதுவும, பாபமாயித்தனையிறே; “நாடுபெய்யோடிவோகா
 னீ” (நாடுபெய்யோடிவோகா னீ) என்று - ராமாநுவருத்திக்
 குமிடைச்சுவராகச் சொல்லிற்றிறே, பரதாநுவருத்திக்கி
 டைச்சுவரென்னு மிடஞ்சொல்லவேண்டாவிதே. “ஸ
 துஹி” (ஸதுஹி) பிள்ளைகளுடைய ஸந்திவேசங்களை
 ப்பார்த்துத் திருநாமம்சாத்துகிற ஸ்ரீவஸிஷ்ட்டபகவான்,
 பெருமானே; கண்டாராஅழகாலே துவக்க வல்லராகத்
 தோற்றுகையாலே - “ராமன்” என்றும், இனையபெரு
 மாளுக்குக்கைக்காயமே நிரூபகமாகத்தோற்றுகையாலே..
 “லக்ஷ்மணன்” என்றும் திருநாமஞ் சாத்தினுப்போலே,
 இவருடைய ஸந்திவேசத்தைக்காரணவே சத்ருக்கள் மண்
 னுண்ணும்படி யிருக்கையாலே.. “சத்ருக்கள்” என்கிற
 திருநாமஞ்சாத்தினான். “நித்யஸதுஹி” (நித்யஸது
 ஹி) பாஹ்பசத்ருக்களையன்றிக்கே, ஆந்தரசத்ருக்களான
 இந்திரியங்களை ஜயித்திருக்குமென்கை. அவ்விந்திரியஜயத்
 தி னெல்லையெவ்வளவென்னில் - “பஞ்சபாண்டிபி
 தாபஹாரிணம்” (பஞ்சபாண்டிபிதாபஹாரிணம்) என்கிற
 ராமஸௌந்தர்யத்திலும் துவக்குண்ணுதொழிகை. அதா
 கிறது - பெருமானைப் பற்றும்போதும், தன்னுக்கப்பாலே
 யாதல், அவருடைய வைலக்ஷணயத்தாலே யாதலன்றிக்
 கே, “தனக்குத்தேய்யான இவனுக்கந்தவிஷயம்” என்
 றுபற்றுக்கை. “நீதம்” (நீதம்) ராஜாக்கள்போம்போது
 உடைவாள், மற்றொன்று கொண்டுபோமோபாதி அவன்
 கொண்டுபோகப்போனான். த்ரவ்யத்துக்கு த்ரவ்யாத்ரங்
 களோட்டை ஸம்யோகம் உபயஸிஷ்ட்டமர யிருக்குமி
 தே;அதுபேரலன்றிக்கே ஜாதிகுணங்களோபாதிபோனான்.
 “புரிதிவ்யாபாஸுதே” (புரிதிவ்யாபாஸுதே) “புரிதிவ்யாபாஸு
 துதிகுணவ்யா” (புரிதிவ்யாபாஸுதே) என்றுபோனான்
 லன்; “ஹம்ஸாஸுதே” (ஹம்ஸாஸுதே) என்றுபோனான்
 இனையபெருமானைப்போலே; “பொன்னிட
 த்திலே ஸர்வசேஷவ்ருத்தியும் பண்ணலாம்” என்றுபாரி

த்துக்கொண்ட பரிதிப்போரிக்கப்போனான். படைவீட்டிவிருந்தால் பலருமுண்டாகையாலே, விழுக்காட்டோ பாதி யிறேஸித்திப்பது. “ மீதஃ ” (நீதஃ) என்கையாலே சேஷத்வத்தி லசித்குற்பனாயிருக்கக்கடவன் ; “ வீதிவாஸ ஷ்யதஃ ” (வீதிவாஸ்யதஃ) என்கையாலே ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியிலே சைதன்யப்ரயுக்தமான தர்மங்க ளோடே கூடியிருக்கை ; “ படியாய்க்கிடந்துன் பவளவா ய்காண்பேன் ” என்றிறே அபியுக்தர்வார்த்தை. “ சுநவஃ, திக்ரஸத்யவஃ ” (அநஃ, நத்யத்யவஃ) என்றுபாவநத்வத்தாலும், போக்யதையாலு மவனையேபற்றினு னென்னவுமாம். “ சுநவஃ, திக்ரஸத்யவஃ ” (அநஃ, நத்யத்யவஃ) என்றதுக்கு ப்ரயோஜநமென்? எவ்னில் ; “ ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான் பெருமாளுக்கு நல்லனாபடி, அவனை யல்லதறிவாத ஸ்ரீபரதாழ்வானையல்லது வேறொரு றறியாதபடியானான் ” என்ற உடையவரருளிசெய்வர். இதுவே ப்ரயோஜநமாயல், சொன்ன மிககவிலல்லாம் பொறுக்குமிறே ; ஆகஇப்படி ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வானைப்போலே யிருப்பாரொருவராயிற்று ஸ்ரீமதுரகவிஞர்.

இனி யினர்க்குத்ததீயருத்தேஃயராயிடத்தில், பகவத்ஸம்பந்தமாத்ரத்திலே விஷயிகரித்தும், தத்நிஷயத்திலே யவகாஹிப்பித்தும், குணாநஸந்தாநக்தா லல்லது செல்லாததசையிலே “ வெபாயநதஃவாஸ்யாஸா ” (வெபாயநதஃவாஸ்யாஸா) என்கிறபடியே - போதுபோக்குகைக்கு உசாத்துணையாயும், “ யதூவாஹுஸ்யாய்யாஸாநிஷெவாஃ ” (யதூவாஹுஸ்யாய்யாஸாநிஷெவாஃ) என்கிறபடியே - ப்ராப்திகசையில் பகவதநுபவ ஸஹகாரிகளாயும். இப்படிபறமுசமாக வுபகாரத்தாலே ஸர்வாவஸ்த்தையிலும் ததீயரை “ உஷெயாஃ ” (உஷெயாஃ) என்றத்யவஸித்து, தமக்கு வைஷ்ணவவிஷயிகாரத்துக்குமுன்பே அஜ்ஞாதஜ்ஞாபந முகத்தாலே பகவத்விஷயத்திலேமட்டின மஹோபகாரகாரன் ஆழ்வார்தம்மையே பற்றுதிருர்.*

அரும்பதம்.

திருமந்தரார்த்தப்ரதிபாதகங்களான திவ்யப்ரபந்தங்களை வ்யாக்யாநம்செய்தருளுகிற பரமகாருணிகரான பெரியவரச்சான்பிள்ளை தம்முடைய பரமக்ருபையாலே, வேதத்துக்கு ஓம் என்னுமதபோல் உள்ளதுக்கெல்லாஞ்சுருக்கான திருப்பல்லாண்டுக்கும், மத்யமமாம்பதம்போல் சீர்த்தமதூரகவிசெய்கலைக்கும், த்ருதியபதார்த்தப்ரதிபாதகங்களான மற்றுமுள்ள திவ்யப்ரபந்தகளுக்குமுள்ள தாத்பர்யங்கலையறிந்து எல்லாருமுஜ்ஜீவிக்வேண்டிமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அதில் மத்யமபதார்த்தரிஷ்ட்டாப்ரதிபாதகமான கண்ணினுண்சிறுத்தாம்பின் பொருளையறிவிக்கக்கோலி, வக்த்ருவைலக்ஷணயத்தையும்ப்ரதிபாத்யவைலக்ஷணயத்தையும் அருளிச்செய்யவேப்ரபந்தவைலக்ஷணயம் அர்த்தளித்தமாகையாலே,ப்ரதமம் வக்த்ருவைலக்ஷணயத்தையருளிச்செய்கிறார் (த்நாகுண்யேத்யாதி - இருப்பா ரொருவராயிற்று ஸ்ரீமதூரகவிகள்) என்னுமளவும். (இனி) இத்த்யாதிவாக்யங்களில்ப்ரதிபாத்ய வைலக்ஷணயமென்று கண்டுக்கொள்வது. அதில் வக்த்ருவைலக்ஷணயஸித்யர்த்தமாக ருவிக்களுக்கு மாழ்வார்களுக்கு முள்ளொடுவாசியைய யுபபாதிக்கிறார் (த்நாகுண்யேத்யாதி) த்ரயோகுணஸ்த்நாகுண்யம், ஸத்வரஜஸ்தமாம்ஸி, ஸத்வரஜஸ்தமப்ரசுராஃ புருஷாஃ த்நாகுண்யஸுப்தேநோச்யந்தே. “ தலிஷ்யாவெஷாஃ ” (த்லிஷ்யாவெஷாஃ) என்றிதேபாஷ்யம். இதையுட்கொண்டு (யதா திகாரம்விதிக்கிற) என்றது. கீழ்வாக்யவிவரணம் (அதாகிறத்யாதி) இப்படியுபதேசித்தார்களுள்வென்ன, ருவிக்களிற்றலையான ஸ்ரீபராசரபகவான்றானே சொன்னுன்னென்று காட்டுகிறார் (ப்ராஜாபத்யமித்த்யாதி) (ப்ராஜாபத்யம்)ப்ராஜாபதிலோகம்;ப்ராஹ்மம்-ப்ராஹ்மலோகம். “ ஏடுநிலம் ” “ அண்டக்குலம் ” என்கிறபாட்டுக்களையும் “ ஒருநாயகம் ” முதலான திவ்யஸூக்திகளையும் நோக்கிவாசியையுபபாதிக்கிறார் (வேததாத்பர்யமித்த்யாதி) ஆழ்வார்களிலுமிவருக்குண்டான தந்நேற்றங்காட்டுகிறார் (இவ்விஸக்ஷணேத்யாதி) (ததியசேஷத்வர்த்தளவிலே) ததியசேஷத்வமாத்ரத்திலே.

(ஆழ்வார்தமக்கு) முஸ்ஸுச்சொல் (ததியசேஷத்வத்தை) என்றவநந்தரம் “மதூரகவிகள்” என்றுகூட்டிக்கொள்வது. ஆழ்வார்க்கபிமதமாணல் இவர்க்கத்தைப்பற்றவேண்டுமெர்வென்ன (ஆசார்யேத்யாதி) ஸ்ரீஸ்ஹஸ்ரநாமத்யாயத்திலேச்சொன்னப்ரகர்ரீமதென்ன, (ஸ்ரீபீஷ்மரித்த்யாதி) “ஆசார்ய்ருசிபரிக்குவீதமான் அர்த்தமேபரித்ராஹ்மம்” என்னும்துக்கு ஸம்வாதமாகவோரைநிற்ப

மருளிச்செய்கிறார் (த்ரிபுராதேவியாரித்யாதி) (த்ரிபுராதேவியார்) ராஜபத்ரி. (காடிச்சால்மூலை) ஈஸார்யதிக்கு; அவ்விப்த்துக்குதேவதை-ருத்ரன். அவணியிப்படிசொன்னது பேர்சொல்லவும் அஸஹ்யமாகையாலே. உக்தத்தைப் ப்ரக்ருதோபயோகியாக்குகிறார் (அந்தந்யாயத்தாலேயித்யாதி)

கீழ் ப்ரமாண முகத்தாலும் ஐநிஹ்பமுகத்தாலும் ஸித்தித்த அர்த்தத்தில் அதுஷ்ட்டாரமுகாட்டுகிறார் (இததானித்யாதி.) (அதுஷ்ட்டாரமசேஷம்) என்றது - பஹுவீஹி; இத்தால்செய்தறறதென்றபடி. சத்ருக்நாழ்வா அதுஷ்ட்டாரந்தா னுபாதேயமானபடியென்னென்ன, (வேதோபப்ரும்ஹணேத்யாதி.) தர்மஸம்ஸத்தாபநார்த்தம் நால்வரு மவதரிக்கையாலே ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வானது முபாதேயமென்றுகருத்து. தெள-குழிலவெள, ப்ரபு-வால்மீசி, அக்ரஹயத-க்ரஹிப்பித்தான். மற்றைமூவர் படியுமன்றிக்ருக, ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான்படியை அதுஷ்ட்டிக்கைக்கு நியாமகமென்னென்கிற சங்கையிலே, இதுவேபரமதர்மமென்று அருளிச்செய்யத்திருவுள்ளம்பற்றி, தாரதம்யங்காட்டுகைக்காகப்ரயோஜகதரமுகேரபெருமாள் ப்ரகாசிப்பித்த அம்ஸமின்னதென்கிறார் (கர்த்தாவித்யாதி,) முறை-மர்யாதை. அதுஷ்ட்டிக்கைக்கு ப்ரமாணங்கள் (பிதர்வசநேத்யாதி.) ராமாதுஜனித்தார்த்தத்தை ஸப்ரமாணமாகக் காட்டுகிறார் (நிருபாதிசேத்யாதி.) இஹையபெருமாள் வ்ருத்தியைக்காட்டிலும் ஸ்ரீபரதாழ்வானுடைய அதுஷ்ட்டாரந்துக்கு ஸவலக்ஷண்யங்காட்டுவதாக, இஹைய பெருமாள் படிக்கு ப்ரமாணங்காட்டுகிறார் (ராஜ்யஞ்சேத்யாதி.) ப்ரதிக் க்ரஹணபூர்வகமாக வ்யாக்யாசம் (ராஜ்யமித்யாதி) சகாரத்தை அதுஷ்ட்ட ஸமுச்சயமாக்கி அர்த்தம் (ரரகேஷத்யாதி) “ தவராஜிஞ்ரூடுக்யம் ” (தவராஜ்யஞ்சேத்யாதி) என்கையாலே சேஷத்வந்தோன்றுகையால் சேஷபூதனானீ என்றைரக்ஷிக்கையாவதென்னென்கிறசங்கையிலேரகேஷம் என்கிற யிகைஜவஸ்யக கார்யகர்ப்ரவர்த்தநரிமந்த்ரணத்திலேயாக்யமருளிச்செய்கிறார் (எனக்கித்யாதி) மீறவொண்ணாது - அதிக்ரயிக்கவொண்ணாது, ரக்ஷியாதேபோகேனென்கை. இதுக்குப்பத்திப்ரமாண த்ருஷ்ட்டாரந்தகதரத்துக்குபாவம் (கடலுக்கித்யாதிவாக்யத்வயமும்) ராம. என்னுதே “ ஸீர ” என்றதற்கு ப்ரதிஜ்ஞாநிர்வஹணம் பண்ணவில்லையேவென்றிற் சங்க்ரபரிஹாரபரமாகத்தாத்தப்ரயமருளிச்செய்கிறார் (ஒருகோழையித்யாதி வரக்ஷ்யத்வயத்தாலே) கோழை - அசுதரன். இப்படியசகர்வர்த்தியும் ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணவில்லையேவென்கிற சங்கைக்குத்த

ரமாகத் தீர்ப்பாயமருளிச்செய்கிறார் (இப்படியித்யாதிவாக்யவயத்தாலே) இதில் “நொடுவஜாஹ-ஓவ” (नोद्विज्जाह १०) என்று கூட்டி அஸத்தாகக்கடவனென்று பொருளாக், இதுக்குத்தாத்தாயம் (இப்படி செய்திலேனியாதி) வர்த்திக்கப்பெருதவனாகிறேன் என்கையாலே அஸத்கல்பனாகிறேனென்று கருத்து. (வீரலோகபாக்பவேயம்) என்று கூட்டி, வீரபதத்தை சக்ரவர்த்திபரமாகபாவம் (உண்மையித்யாதி) யத்வா, “வீரஹொகஸாஹ ஜாஹ-ஓவ” (वीरलोकजाह १०) என்று ஒருவாக்யமாய், ப்ரதிஜ்ஞரூபையப்பண்ணிச்செய்யாததசரதன் லோகமடையக்கடவேனல்லெனென்று சப்தார்த்தமாகையாலே, நானும் செய்யாவிடில் அவன் லோகத்தை யடைந்து தேவர்ஸநிதியிலும் ராஜ்யத்திலுமிராதே போகக்கடவேனென்று சபதம்பண்ணுகிறதாக தாதபாய மருளிச்செய்கிறார் (இப்படியித்யாதி வாக்யவயத்தாலே) புக்கலோகம்-புக்கடவலோகம். “நடுவஹொகாஹ ஜிண” (नद्विज्जाह १०) என்ற இனையபெருமாளுக்கு வீரஸ்வாக்கம் அதுத்தேய்யமாகையாலே, ப்ரதிஜ்ஞரூபண்ணின அர்த்தத்தைப்பண்ணாவிடில் வீரஸ்வர்க்கதையடையாதவனாகக்கடவேனென்ற சபதம் இவர் ப்ரதிஜ்ஞரூபச்சேராத; ஆகையாலே, தசரதன்புக்கலோகமென்று வ்யாக்யானஞ்செய்தாரென்று கண்டுகொள்வது. இதுசேஷியுக்கந்தவடிமையென்கைக்கு ஸூசகமென்னென்ன, (தன்செல்லாமை யித்யாதி) தன்செல்லாமை - ராமவிஸ்வேஷம்ஸஹிபாமை. உக்தத்தைஹேதுவாக்கிக்கொண்டு ஸ்ரீசத்ருக்கநாழ்வான் படியைக்காட்டுகிறார் (இப்படியித்யாதி) உக்தார்த்தேப்ரமாணம் (கச்சதேயாதி) இந்தப்லோகார்த்தவர்ணம் (கச்சதாவென்கிற என்றுதொடங்கி, எம்பெருமானாரருளிச்செய்தார் என்னுமளவும்) வர்த்தமாநிர்த்தேசத்தாலே இருவருடைய கமநகாலமும் ஏகமாகத்தோன்றுகையாலே, ஸ்ரீசத்ருக்கநாழ்வான் கமநத்துக்கு விளம்ப நிவ்ருத்திதோன்றுகையால் விளம்பஹேதுக்களை வ்யாவர்த்திப்பித்துக்கொண்டு, தந்நிவ்ருத்தியையுபபாதித்து கமநஹேதுவையும் சொல்லுகிறார் (கச்சதாவென்கிற இத்யாதி) குலம் - க்ருஹம், யுதாஜிக்குலம் என்னுதே, “வீர-ஹ-ஹ-ஹ” (वृह-ह-ह-ह) என்று துக்குத்தாத்தாய மருளிச்செய்கிறார் (யுதாஜித்தித்யாதி) அவனை-பரதாழ்வானை, “ஹ-ஹ-ஹ-ஹ” (वृह-ह-ह-ह) என்கிற தானையும் கொண்டு பரதபதத்தாத்தாயம் (சக்ரவர்த்தியித்யாதி) தஞ்செய்தது. “ராஜ்யத்தைப்பொசுக்கப்போய்” என்று (துஞ்சி) என்றவநத்தரம் சொல்லுகையாலே ஸ்ரீபரதாழ்

ஸுஹாஸ்யபஞ்சுஹ) என்றும் இருக்க, ஸௌந்தர்யத்தில் துவக்
 குண்ணமை, சொல்லக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அதா
 கிறதித்யாதி) ' ஹாஹெமலு திமதவாநு ' (ஔகீகயூககவாஹ)
 என்று சொல்லாமல் ' ஹாஹெமலு தி ' (ஔகீகயூககவாஹ) என்று
 புரதகர்த்தருகநயநக்ரியாகர்மத்வம் சொல்லுகையால் ஸ்வதந்த்ர
 கர்த்தாவென்று பரதாழ்வானுக்கு ஸ்வாதந்த்ரயமும் ஸ்ரீசத்ருக்நா
 ழ்வானுக்கு அசித்வத்பாரதந்த்ரயமும் தோற்றுகிறதென்று அரு
 ளிச்செய்கிறார் (ராஜாக்களித்யாதி) கீழ் உஹங்காரமகாரரிவ்
 ருத்திசொன்னபோதே பாரதந்த்ரயம் ஸித்தமாகையாலே யிப்ப
 தத்துக்கு அசித்வத்பாரதந்த்ரயம் விவக்ஷிதமென்று கருத்தூ. (உ
 டைவாள்) அஹாப்புடவையிலே சொருகுகிறஆயுதம். உத்தபாரத
 ந்த்ரயத்தின் எல்லைநிலங்காட்டுவாராக, உத்தத்தை வ்யாவர்த்திப்
 பித்துக்கொண்டு அதிலும் அதிசயங்காட்டுகிறார் (த்ரவ்யத்துக்கித்
 யாதி) (உபயநிஷ்ட்டமென்றது) உபயாதிரமென்றபடி; இத்தால்
 அந்யதாரால் விடப்போகாதென்கை. ' ஸ்ரீதிவஹாஸ்யுதஃ ' (ஸ்ரீ
 திவஹாஸ்யுதஃ) என்றதற்கு பரதேநப்ரீதிபுரஸ்க்ருதஃ என்றாய்
 பரதனாலே பஹுமதராய்ப்போனென்று அர்த்தம்சொல்லுமள
 வில், கீழ்ச்சொன்ன அத்யந்தபாரதந்த்ரயாதிகளுக்கு விருத்தமா
 கையாலே ' ஸ்ரீதிவஹாஸ்யுதஃ ' (ஸ்ரீதிவஹாஸ்யுதஃ)
 என்றுவிவக்ஷித்துப்ரீதியாலே ப்ரோரிக்கப்பட்டானென்று அர்த்த
 மருளிச்செய்கிறார் (ஜேஷ்ட்டாஹவ்ருத்தித்யாதி) இத்தால் கீழ்
 ச்சொன்ன பாரதந்த்ரயம் வைதமென்றுகருத்த. ' ஸ்ரீதி ' (ஸ்ரீதி)
 என்றுசொல்லியிருக்க, ' ஸ்ரீதிவஹாஸ்யுதஃ ' (ஸ்ரீதிவஹாஸ்யு
 தஃ) என்றுசொல்லக் கூடுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீ
 தித்யாதி) (இருக்கக்கடவன்) என்றவநந்தரம் ' என்றபடி ' எ
 ன்றுசேஷம். (இருக்கை) என்றவநந்தரம் ' என்றபடி ' என்று
 சேஷம். இதற்குப்ரமணம் " படியாய்இத்யாதி " கீழ் ' ஸு
 வஃ ' (ஸுஹஃ) என்றதற்கு ஸௌந்தர்யத்தால் ராமபக்திரஹித
 னென்றர்த்தமாக்கி, இதற்குஹேதவாக ' ஸித்யுஸ்த்யுஷு ' (ஸி
 த்யுஸ்த்யுஷு) என்றதையுட்கொண்டு, இவ்விரண்டாஹம் பெருமா
 னிடத்திற்காட்டிலும் ஸ்ரீபரதாழ்வானிடத்தில் போக்யதாதிசயந்
 தோற்ற வ்யாக்யாரம் செய்தருளிஞர் இனியவ்விரண்டு பதத்தா
 ஹம் பாவநத்வபோக்யத்வங்களும் பெருமானிடத்திற்காட்டிலும்
 ஸ்ரீபரதாழ்வானிடத்திலேதோற்ற அர்த்தரீதரமருளிச்செய்கிறார்
 (அநஹித்யாதி) அநஹிதத்தால் ராமவிஷயத்தில் பாவநத்வப்ர

யுத்தமான மஹாயதையாலே வருகிறப் பிராணிதனைன்று தோற்றுகையாலே, பரதவிஷயத்தில் பாவநத்வாதி சயந்தோற்றுதிற தென்றுகருத்து. 'நித்யஸூத்ருவ்ய' (நித்யஸூத்ருவ்ய) என்றாமெளளந்தர்யத்தில் கண்வையானென்கையாலே இங்கு கண்வைத் தவனுக்கு போக்யதாதிசயந் தோற்றுமென்றுகருத்து 'சுநவ்ய' (அந்ய) என்றதற்கு ராமபக்திராவிதஃ என்றும் 'நித்யஸூத்ருவ்ய' (நித்யஸூத்ருவ்ய) என்றதற்குராமவிஷயத்தில் கண்வையானென்றும் சொல்லக்கூடுமோ "கஜாநுஹம்ஸரெஷ்யாதி ஹா தெநநிஹா துநாஸூத்ருவ்யவீரணத்யயாஹவ்யாந துந" (கநாஸூத்ருவ்யவீரணத்யயாஹவ்யாந துந) என்கிறபடியே பெருமானுக்கு சத்ருக்கரிடத்தில் ப்ரத்யுண்டாகையாலே யிவருக்கும் அவரிடத்தில்கண்வைக்க வேண்டுகையாலே இவ்விரண்டுபதத்துக்கும் பொருளில்லாமையால் ப்ரயோஜநமில்லையென்று முன்புள்ள முதலிகள்கேட்க, அதற்கெம்பெருமானாரருளிச்செய்த ஸ்ரீஸூத்திரைய யிற்கும் அந்த சங்கையை பரிஹரிக்கவேண்டுகையாலே ஸம்வாதமாக வருளிச்செய்கிறார் (அந்ய என்றுதொடங்கி அருளிச்செய்தா றென்றமளவும்) இந்தபரிஹாரத்துக்கு ஸ்ரீபரதாழ்வானையிட்டு பரஸ்பரப்ரத்யுண்டாகிலும் நேரோராமவிஷயத்தில் பக்தியில்லையென்றும், கண்வையானென்றும் தாத்தர்யம். (சொன்னமிகையெல்லாம் பொறுக்குமிறையென்றது) பெருமானுக்கு நல்லனான ஸ்ரீபரதாழ்வானையல்லது அபிராதிருக்கையாலே "சுநவ்யநித்யஸூத்ருவ்ய" (அந்யநித்யஸூத்ருவ்ய) என்றுசொன்ன மிகையெல்லாம் பொறுக்குமென்றபடி; இத்தால் ஈஸ்வரவிஷயத்தில் கண்ணழிவற்ற ருசியுடையார் அபிமாநத்திலேயொதுங்கி அவர்திருவடிகளே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமு மென்றதயவஸித்திருந்தபேர் "திரிதந்தாநிலும்" என்றபடியே ஈஸ்வரனுக்குமிகவும் ப்ரியவிஷயராவொன்றதாயிற்று. ஆக இவ்வளவும்வர வக்த்ருவையெல்லாம் மருளிச்செய்தார். இனிவையெல்லாம்வர கதநமுகேந ப்ரதிபாத்தயருளிச்செய்கிறார் (இனியித்யாதி) (உத்தேஸ்யாமிடத்தில்) என்றதற்கு (அத்யவஸித்து) என்றத்தோடே ஸம்பந்தம். (பகவதஸம்பந்தமாத்ரத்திலே) யென்றது பகவதாபிமுக்யமுள்ள. மாத்ரங்கொண்டென்றபடி. (தத்விஷயத்திலே யிப்போதென்றது) இவ்வீழ்த்திய லீருக்கும்காலம். (ப்ராப்திதசையில்) என்றது மோக்ஷதசையென்றபடி. பவஸஹகாரிகளாயும். இப்படிய

ஹுமுகமாக, உபகாரத்தாலே ஸர்வாவஸ்ததையிலும் ததீயரை உத்தேஸ்யரென்றதயவஸித்து, தமக்குவைஷ்ணவ விஷயீகாரத்துக்குமுன்பே அஜ்ஞாதஜ்ஞாபந முகத்தாலே பகவத்விஷயத்திலே மூட்டின மஹோபகாரகரான ஆழ்வார்தம்மையே பற்றுசிரார்.

முதற்பாட்டு.

கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பினுற்கட்டுண்ணப்
பண்ணியபெருமாயனென்னப்பனில்
நண்ணித்தென்குருகூர்நம்பியென்றக்கா
லண்ணிக்குமமுதாறுமென்னுவுக்கே.

ப்ரதிபதம்.

கண்ணி - முடிகளையுடைய, நுண் - நேரியதான, சிறு - சிறியதான, தாம்பினுல் - கயிற்றினுலே, கட்டுண்ணப்பண்ணிய-தண்ணைபந்தகயோக்யமாம்படிபண்ணின, பெருமாயன் - நிரதிசயாஸ்சர்யயுத்தனான, என்னப்பனில் - எனக்குள்வாயியானஸர்வேஸ்வரனிற்காட்டில், நண்ணி - ப்ரீதிபூர்வகமாக, தென்-தெற்குத்திக்கிலேயிருக்கிற, குருகூர் - திருநகரிக்கு, நம்பியென்றக்கால் - நிரவாஹகரான ஆழ்வார்திருநாமத்தைச்சொன்னால், என்னுவுக்கே-என்னுடையஜிவ்வைக்கே, அண்ணிக்கும் - தித்திக்கும், அமுதாறும் - அமுதாற்றுமாறாதேநிற்கும்.

வ்யாக்யாநம்.

முதற்பாட்டில், ஆழ்வாருடைய நிரதிசயபோக்யதையைச்சொல்லுகிறது. (கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பினுல் கட்டுண்ணப்பண்ணிய பெருமாயன்) ப்ராப்யகாஷ்ட்டையான ஆழ்வாரைப்பற்றுகிற இவர், ப்ராதமாவதியான பகவத்விஷயத்தி விழிவாரென்னென்னில்; ஆழ்வாருடைய போக்யதாதிசயந் தோற்றுக்கைக்காகவும், ஆழ்வாருடைய முகமலர்த்திக்காகவும், அவருக்கும்பகவத்விஷயமாகையாலும் பேசுகிறார். “ உரவினோடிணந்திருந்தேங்கியவெளியெவத்திறம், ” என்றும், “ பிறந்தவாறும் வளர்ந்தவாறும், ” என்றும், “ பையவேநிஷ்யும் ” என்றும் ஆழ்வாராழங்காற்பட்ட விஷயமாகையாலே அத்தைப்பேசுகிறார்.

(கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பினுல்) ஆழ்வார்பக்கவிவர்க்குண்டான வுத்தேஸ்யதையிருந்தபடி - அவருடைய

வுத்தேய்வவஸ்துவைக்கட்டினதொரு கயிற்றினுடைய வு
ள்மானம்புறமான மாராயும்படியாயிற்று; இவர் பகவத்
விஷயத்திலே கையொழிந்தபடி, இவராழ்வார்பக்கவிலே
ந்யஸ்தபரரானபடியிறே. (கண்ணித்தாம்பு) உடம்பிலேக
ட்டப் புக்காலுறுத்தும்படி பலபிணைகளை யுடைத்தாயிரு
க்கை. கண்ணி - முடி. (நுண்தாம்பு) உடம்பிலேயழுந்
தும்படி நேரியதாயிருக்கை. (சிறுத்தாம்பு) இவனைக்க
ட்டினபின்புரலோடே சேர்க்கவிடம்போராகிருக்கை. (க
ட்டுண்ணப்பண்ணிய) “உரலைநேராகச் செய்யப்போகா
து; அப்போதாகக்கயிற்றை நெடுகவிடப்போகாது; இனி
யிவன்றன்னைவிட்டு நெடியகயிறுதேடி யெடுக்கப்புகில், பி
ன்னையிவன்றனெட்டான், காற்றிற்கடியனையோடும்; “இ
னிச்செய்வதென்” என்று அவள்தடுமாறுகிற படியைக்
கண்டான் (கட்டுண்ணப்பண்ணிய) “ஸடுபெகாருவ
ருவாய” (ஸூக்யஸூக்ய) என்கிறதன்னுடைய
திருமேனியைநெருக்கி யிடங்கண்டு கட்டுண்ணும்படிப
ண்ணினான். “கட்டுகைக்குப்பரிகரமில்ல” என்றுநிவ்ரு
த்தையாமாகில், பிறந்துபடைக்க நினைத்தகுணத்தை யிழ
க்குமித்தனையிறே, ஆகையாலே திருமேனியிலே யிடங்
கொடுத்தான். “கண்ணியார் குறுங்கயிற்றால்கட்ட வெட்
டென்றிருந்தான்” என்றும், “கண்ணிக்குறுங்கயிற்றால்
கட்டுண்டான்” என்றும், எல்லாருமீடுபடுந்துறையிறேயி
துதான்; “உாஜாடுவெவ” (ஊக்யூவ) “யஜிஸுநூ
ஷிமயுத்திதிவனுதவெஷித” (யஸகீக்ஷிந்யூஷிமயு
ஸீஷித) என்று “தாய்கட்டினகட்டையவிழ்க்க சக்தனல்
லேன்” என்றிருந்தானிறே. “ஸஸாரவநூஷிதிடுரோ
க்ஷடுவத” (ஸஸாரவநூஷித) ஸ்வயத்திரிக்
தரையடையக் கட்டுகைக்கும் விடுகைக்கும்வேறு துவானவ
ன்கிஷர் இப்போது ஓரபலைகட்டினகட்டையவிழ்த்துக்கொ
ள்ள சக்தனன்றிக்கே யிருக்கிறான்; செருக்கனை ஸார்வ
பெளமன் அபிமதவிஷயத்தின்கையிலே யகப்பட்டொருக

நுழுகைமாலையாலே கட்டுண்டாலதுக்கு ப்ரதிக்ரியைபண்ணமாட்டாதே யிருக்குமபோலேயிறே, இவள்கட்டின கட்டுக்கு ப்ரதிக்ரியைபண்ணமாட்டாதே யிருந்தவிருப்பும். பிறருடைய கர்மநிபந்தநமாக வரும்கட்டையவிழ்க்கும்பத்தனையல்லது, தன்னதுக்ரஹத்தாலேவந்த கட்டுத்தன்னாலு மவிழ்க்கப்போகாதென்கை. ஆழ்வார், மயர்வறமதிசல மருளப்பெற்றவராகையாலே, “ உயர்வற வுயர்வறமுடையவன் ” என்று அவன்சுணத்தைவர்ணித்தார் : இவர்முதலடியிலே ஆழ்வார்தம்மையே பற்றுக்கையாலே, அதுன்றிருமேனியில ஸ்பர்ஸித்ததொருதாம்பை வர்ணிக்கிறார். அவருடைய வுத்தேய்வஸ்து இவர்க்குவெளியதாய்க் கழிகிறதிறே. இவன்றனைக்கட்டுவது, “ ஒருபெண்ணைக்களவுகண்டான், வெண்ணையைக் களவுகண்டான், ஊராமுலையடியேகடத்தினான் ” என்றிறே; “ ‘ இவன்சாமாந்யன் ’ என்று இம்மீடெல்லாமிடுங்கோள் ” என்றிருந்தான். அதாவது - களவிலேதகணேறினபடி. இவள்கட்டிவைத்தடிக்கப்புகுவாரே, “ தொழுகையும் ” என்கிறபடியே தொழத்தொடங்குமே. எல்லாராயும் தொழுவித்துக்கொள்ளு மவனிறேதொழுகிறான். “ போக்கடியற்றதசையிலபிமத சித்திக்கஞ்சலியேசாதநம் ” என்றறியும்வனிறே. ‘ சுதிவஹுவெஷி து ” (அஹஸ்சலசீல்த) துருதுருக்கையாகக்கொண்டு ஊர்முசல்விளைத்தவ னல்லையோ. “ ஊதுகூ ” (ஐஷ்யூ) ஒருசொல்லாலே விலங்கிட்டுவைத்து. “ சுயநிஜிக்ரஹலாஅகார ” (அஹஸ்சலசீல்த) அவள்தான்சுறப்பது கடைவதாகத்தொடங்கினான். “ சுடூதிநீ ” (கலயூநீ) இவனைப்போலே சியழிக்கவேண்டிவ தநேகமுண்டிறே. (பெருமாயன்) நிரதிச்யாஸ்சாயுத்தன். இத்தால்-அவாப்தஸம்ஸ்தகாமனுக் கொருகுறையுண்டாய், அதுதனைக் கூடாநாரைப்போலே களவாகிற வழியல்லாவழியிலேயிழிந்து, ஸர்வசக்தியான வுன்றானுத்தனையும் தலைக்கட்டமாட்டாதே வாய்துக்கையதாக்அகப்பட்டுக் கட்டுண்டடியுண்டு “ பையவேகிலையும் ” என்று

டம்புவெருத்துவின்ற நிலையளவுஞ் செல்வினைக்கீற்றார். (என்னப்பனில்) ஆழ்வாரிவர்க்குத்தேச்யராய்நிற்க, இங்ஙனேசொல்லுவானென்னென்னில்; பகவதஸ்ம்பந்தமறவார்த்தைசொன்னாராகில், ஆழ்வாரோட்டை ஸம்பந்தத்தையறுத்துக் கொண்டாராவிரே; அத்தர்லேசொல்லுகீற்றார். அதவா, ‘**வஃஸாஃஷ்டிவி. தாவஹாரிணம்**’ (**ஶுஶாஃஷ்டிவி. தாவஹாரிணம்**) என்கிறபடியே-அவ்வருகேபோவாரையும் துவக்கவல்ல விஷயமாகையாலே, துவக்குண்டு செல்லுகிறொன்னவுமாம். (என்னப்பனில்நண்ணி) பகவத்விஷயத்திலின்று ஆழ்வார்பக்கலிலேகிட்டி. சப்தாத்விஷயப் பாவண்பங்களைவிட்டுபகவத்விஷயத்தைக்கிட்டுகையிலுண்டான அருமைபோலன்று, ப்ரதமாவதியானபகவத்விஷயத்தைவிட்டுப்புருஷார்த்தத்தில் சரமாவதியான ததீயசேஷத்வத்தைக்கிட்டுகை; சப்தாதிகளைவிடலாமதின் தோஷதர்ஸநத்தாலே, இங்ஙனொரு தோஷங்காணவிரகில்லையாகையால் இது அதிலுமரிது.

(தென்குருகூர்நம்பி) “**நல்கியென்னைவிடான் நம்பிநம்பி**” என்று ஆழ்வார் தாமுத்தேச்யமாகப்பற்றின விஷயத்தில் பூர்த்தியளவன்றிறே யிவர்பற்றினவிஷயத்தில் பூர்த்தி.எங்ஙனேயென்னில்;பகவத்விஷயத்தைப்பற்றினால் அதினெல்லையான ஆழ்வாரளவும் வரவேண்டியிருக்கும், ஆழ்வாரைப்பற்றினால் அவ்வருகுகந்தவ்யபூமி யில்லையிறே. “**ஆசார்யர்களை ‘நம்பி’ என்னக்கற்பித்தார் ஸ்ரீமதுராகவிகளிறே**” என்று ஜீயாருளிச்செய்வார். (என்றக்கால்) மனோவாக்காயங்கள்மூன்றும் வேண்டியிருக்கும் பகவத்விஷயத்துக்கு, ஒருத்திமாத்ரமே யமையும்வ்விஷயத்துக்கு. பூர்த்தியால்வந்த ஏற்றமேயன்று, லௌலப்பத்தாலுமேற்றமுண்டென்கை. (அண்ணிக்கும்) தித்திக்கும். பகவத்விஷயத்தை யறுபவித்தாலாழ்வார்க்குப் பிறக்குமானந்தமெல்லாம். மிவ்விஷயத்திலே யோருத்திமாத்ரத்திலே யெனக்கு தித்தித்தது. (அமுதுயும்) அமுதுற்றுமாருதே நிற்கும். “**நவஶுஶாராவூடுக**” (**நவஶுஶாரவூடு**) என்

று அவ்விஷயமாழ்வார்க்கு தத்ப்ரஸாதத்தாலே நித்யமாய்
ச் செல்லுமாபோலே, எனக்குமாழ்வார் ப்ரஸாதத்தா
லே நித்யமாய்ச்செல்லப்பெற்றேன். (என்னுவுக்கே) இ
துபின்னையெங்களுக்கு ரஸிக்கிறதில்லையோ என்னில்; மு.
தலடியான பகவத்க்விஷயமுங்கூட ரஸிபாதிருக்கிறவுங்களு
க்கு, அதினெல்லையிலே நிற்கிறவெனக்கு ரஸிக்குமாபோ
லே ரஸிக்குமோ. (என்னுவுக்கே) அநாதிகாலம் விஷயா
ந்தரங்கள் ரஸித்துப்போந்த என்னுவுக்கே யிவ்விஷயம்
ரஸிக்கிறதென்றுமாம்.....(க)

அரும்பதம்.

“ அண்ணிக்குமமுதாறும் ” என்றத்தைக்கடாஷித்தபாவ
ம் (முதற்பாட்டிலித்யாதி) ஆனால் “ என்னப்பனில் ” என்றசொ
ல்லுவானென்னென்ற சங்கையை அதுவதித்து, இதுக்குமுன்று
வகையாக பரிஹரிக்கிறார் (ப்ராப்யேத்யாதி) (ஆழ்வாருடையஇ
த்யாதிக்கு) அவருடையபோக்யதாதிசயம் சொல்லுகைக்கு சீழ
வதிசொல்லவேண்டுகையாலே “ அப்பனில் ” என்கிறொன்றுகரு
த்து (ஆழ்வாருடையமுகமலர்த்திக்காக) என்றதுக்கு ‘ என் ’
என்கிறபதமுதலந்தித்தால் ஆழ்வார் திருவுள்ளமுகக்குமென்று தி
ருவுள்ளம். (அவருகக்கும்) ஆழ்வார்வ்யாமோஹிக்கும், இப்படி
வ்யாமோஹிக்கு அபதாநமாகையாலே “ கண்ணிநுண் ” இத்தயா
தியாலே விசேஷித்தொன்று தாத்தபர்யம். “ மாயன் ” என்றபத
த்தில் ஆஸ்சர்யசேஷ்டிதங்கையெல்லாம் விவக்ஷித்த மூன்றும்ப
ரிஹாரத்தை விவரிக்கிறார் “ உரலிளேடி ” இத்த்யாதி.

தாம்பினுலென்ன அமைந்திருக்க “ கண்ணிநுண்சிறு ” எ
ன்று வர்ணிக்கைக்குக் கருத்தென்னென்னில் அருளிச்செய்கிறார்
(ஆழ்வார்பக்கல் இத்த்யாதி) (உத்தேஸ்யதையிருந்தபடி ஆராயும்ப
டியாயிற்று) என்றந்வயம். உள்மாகும்புறமாகும் அந்தர்ப்பாஹ்ய
ஸ்வரூபமெல்லாமென்றபடி. தாம்பினுற்கட்டுண்கையிலே ஆழ்வா
ர்வ்யாமோஹித்தபடியாலே அவரை யிட்டிக்கண்ணியை வர்ணித்
தொன்றுகருத்து. அவ்யவஹிதமாக பகவத்க்விஷயத்தைப்பற்றி
வர்ணித்தாலாகாதோ ஆழ்வாராயிட்டென்பானென்னென்ன அரு
ளிச்செய்கிறார் (இவரித்த்யாதி) (ந்யஸ்தபரார்ப்படி) என்றது
ந்யஸ்தபராராகையாலேயென்றபடி. “ கண்ணி ” என்றதுக்குப்
பிதம் (கண்ணித்தாம்படிஇத்த்யாதி) இத்தாலாழ்வார் வ்யாமோஹித்
ககை:க ஸக்சிகமென்றுகிரவள்ளம். நேரிபசர்யிகக்கை - மெல்லி

இத்யாதி) ஸம்ஸாரபந்த மவிழ்கைக்கும் இந்தக்கட்டை அவிழ் ததுக்கொள்ளாமெக்கும் ஹேதுவேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (பிறருடையவித்யாதி) ஆக “யடிஸுதூஷிமலுது” (ஓஸ் ௧௪௩௩௩௩௩) என்னுமவனுக்கும் அர்த்தமருளிச்செய்கிறார். ப்ரபந்தாதி யிலே பகவத்குணங்களிலே யிழியாதே தாம்பைவர்ணி ப்பா நென்னென்கிற சங்கையிலே ஸிம்ஹாவலோகநய்யாயேந பரிஹரிக்கிறார் (ஆழ்வாரித்யாதி வாக்யதரயத்தாலே.) வெளிய து - அஸாரம். இனிபரக்ருத ஸ்லோகத்திலே “சுதிவ்ஹுமெ ஷிதஃ” (அஷ்வஸ்யஸூத்ரஃ) என்றதுக்கு அவதாரிகையருளிச் செய்கிறார் (இவன்றன்னையித்யாதி அறியுமவனிதே பென்னும ளவும்) (ஸாமாந்யநென்றிடுமீடெல்லாமென்றது) அழகர் திரு மலையிலே ஸாமாந்யொன்றும் சோழியொன்றும் இரண்டுவகையுண்டாய் அவர்களுக்கு அந்யோந்யஸ்பர்த்தையுண்டாயாலே சோழியரெல்லாருமாக ஸாமாந்யநாக்கண்டால் அடிக்கவேண்டுமென்று கூடியிருக்கச்செய்தே, இருட்டினவிடத்திலே சோழியருக்குள்ளே யொருவன்வர, அவனை ஆளநீயாமல் அடிக்க, நான்சோழியன் ஏன் அடிக்கிறீர்களென்ன, ஸாமாந்யநென்றிருந்தோமென்ன, ஆனாலின்னும் குத்துங்களென்ன, அவன்பக்கல் ஸ்பர்த்தையாலே தன்னேவுதோற்றமற் சொன்னுனென்றைதிஹயம்; அப்படியே க்ருஷ்ணனும் வெண்ணெய்களவு கண்டானென்று கட்டினா லு மடித்தாலும் கள்ளனென்றடித்தால் நமக்கிஷ்டம், அத்தால் நமக்கு பயமில்லை யென்றிருந்தானென்றபடி. “தொழுதையுமிவை கண்டவசேதை” என்கிறபடியே தாயைத்தொழுத்தொடங்கினு நென்கிறார் (இவளித்யாதி) தொழுதாலடியாரோவென்ன, (இத்தசையிலித்யாதி) இவற்றையெல்லாம் நினைத்து அதிசுஞ்சலசேஷ்டிதஃ என்கிறாரென்று கருதது. பலிதார்த்தம் (தருதருகையித்யாதி) (இத்யுத்த்வா) என்றுரிஜம் கர்மகரணத்துக்கு ஹேதுவாக அதுவதிக்கையாலே அத்தையு மொருபந்தகமாக அருளிச்செய்கிறார் (ஒருசொல்லாலேயித்யாதி) இப்படியிவன்சொல்லுக்குப் பரதந்தாரியிருக்கையாலே தானேகட்டுண்ணப்பண்ணினான் என்றுகருத்தி. கட்டாதே அடியாதே அவனுடைய அண்டையிலேதானேயிருக்க வொண்ணாதேவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவணையித்யாதி) கட்டுண்கைமுதலானவை ஆஸ்சர்யங்களானபுடியை உபபாதிக்கிறார் (இத்தால் இத்யாதி) அவரப்பனில் ளன்று ஸம்பந்த மறச்சொல்லாதே (ஏண்ணப்பினில்) எண்ணத்தடுமோவென்கிற சங்கையையதுவதிக்கிறார் (ஆழ்வார் இத்யாதி) (ஸீம்ப

ந்தமறவார்த்தைசொன்னூராகில்) என்றுபரிஹார வர்க்யத்திலே யிருக்கையாலே இப்படிதாத்தபர்யம் கொள்ளவேணும். ஸம்பந்தமற்சொன்னூராகில் ஆழ்வாருக்குவைமுக்யம் வருமென்றுபரிஹார்க்கிரூர் (பகவத்யாதி) அவரப்பனில் - என்றுசொல்ல வந்தவரோ யாகிலும் அவசமாகச்சொன்னூரென்று பரிஹாராரந்தர மருளிச்செய்கிரூர் (அதவேத்யாதி) (என்னப்பனில்தென்குருகூர்) என்றும் போதாதோ (நண்ணி) என்பானேனென்ன. அருமைதோன்றச் சொல்லுகிரூரென்று அவ்வருமையை த்ருஷ்டாரந்தமுகேந உபபாதிக்கிரூர் (சப்தாதித்யாதி) கீழ்சப்தாதிக்களோடே ஸாம்யந்தோன்ற கிருளிச்செய்த ஆதிக்க்யந்தோன்ற அர்த்தாரந்தாமருச்செய்கிரூர் (சப்தாதிவிஷயங்களித்யாதி)

(என்னப்பனில்-அமுதூறும்) என்கிறபடியே குருகூர்ச்சடகோபன் என்னாமல் 'குருகூர்நம்பி' என்பானேனென்ன வருளிச்செய்கிரூர் (நல்கிஇத்யாதி) கற்பித்தார் - அப்பளிப்பித்தார். (ஸௌலப்பம்என்றது) ஏககரண ஸாத்யத்தாலேவந்த ஸௌலப்பமென்றபடி. (ஊறும்) என்றவிடத்தில் வர்த்தமாரதாத்தபர்ய மருளிச்செய்கிரூர் (அததானித்யாதி) இத்தைஸுஹேதுகமாக வுபபாதிக்கிரூர் (நசேத்யாதி) (என்ன) என்றதுக்கு இரண்டிதாத்தபர்யம் ; பாகவதநிஷ்ட்டெனன்றும், விஷயாரந்தர ப்ரவண்ணென்றும் ; முந்தினவர்த்தத்தை சங்கரபூர்வகமாக அருளிச்செய்கிரூர் (அதபின்னையித்யாதி) இரண்டாவது (அநாதியாகவித்யாதி) விரோதிரஸநத்தை அதுபவிக்கிறஎன்னவைக்கு இதரஸிக்கும் படியென்னென்று வித்தராகிரூரென்றுகருந்து.....(க)

இரண்டாம்பாட்டு.

நாவினானவிற்பெய்தினேன்
மேவினேனவன்பொன்னடிமெய்மையே
தேவுமற்றறியேன்குருகூர்நம்பி
பாவினின்னிசைபாடித்திரிவனே.

ப்ரஹ்மபதம்.

நவிறு - (பகவதவிஷயத்தில் உபகாரகரை) ஸ்தோத்ரம்மீட்டணக்கடவ, நாவினால் - நானவக்கொண்டு, இன்பம்-பேற்றை, நிஹிசயாரந்தத்தை, எய்தினேன் - பெற்றேன்; ப்ரபித்தேன், அவன்பொன் அடி - ஆழ்வாருடையஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளை.

மேவினேன் - (உத்தேயமாச) பெருந்தினேன். மெய்ம்மையே - ஸத்யமாச. மற்ற - ஆழவாரொழியவேறொரு. தேவு - தேவதைவய. அறியேன் - அறிகிலேன். குருகூர் - திருநகரிக்கு. நம்பி - நிர்வாஹகரான ஆழ்வாருடைய. பாவின் - ப்ரபந்தத்தினுடைய [திருவாய்மொழி; கண்ணிறன்சிறுத்தாம்பாதல்] இன் - இனிய. இசை - காரத்தை. பாடி - பாடி. திரிவண - திரியாசின்றேன்.

வ்யாக்யாரம்.

இரண்டாம்பாட்டு. முதற்பாட்டில் - “ ஆழ்வார்” என்றால் தமக்கு ரவிக் கிறபடிசொன்னார். இப்பாட்டில் - அவருடையபாசுரமே தேஹயாத்ரையாம்படி தாரகமானபடியைச் சொல்லுகிறார்.

(நாவினுளவிற்பெய்தினேன்) “ என்றக்காலண்ணிக்கும் ” என்றுப்ரஸ்துதமானத்தை யதுபாவிக்கிறார் அதிலுண்டான ஆதராதிரசயத்தாலே; மகஸ்ஸஹகாரமில்லாத வுக்திமாத்ரமடியாக நிரதிரசயசுகம் ப்ரயோஜனமானால் பின்னாட்டுகைதவிராதிறே. (நாவினுள்விற்பு) மகஸ்ஸஹகாரமில்லையென்கிறார். பகவத்விஷயத்திலுபகாரகரை ஸ்தோத்ரம் பண்ணக் கடவநாவைக்கொண்டு, அந்தக்காரயத்தைக் கொள்ளப்பெற்றேனென்னவுமாம். “ ஸ்ரூதிக்ஷமஹ்வஸூதரூ ” (ச்ரூதிக்ஷமஹ்வஸூதரூ) என்னக்கடவதிறே. ஈஸ்வரஸ்ருஷ்டிக் குப்ரயோஜநங்கொள்ளப்பெற்றேன் நானொருவனுமென்கிறார் (இன்பமெய்தினேன்) “ வீவினீன்பம்யிகுவெல்லையிகழ்ந்தனன்மேவ்” என்றழுவாரவ்விஷயத்திற் பெற்றபேற்றை இவ்விஷயத்திலே பெற்றேனென்கிறார். “ சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும் ” என்றுகாணத்ரயத்தாலும் மவ்விஷயத்தை யாஸ்ரயித்தவர் பெற்றபேற்றை உக்திமாத்ரத்தாலே பெற்றேன்.. அநாதிகாலம் நரகத்திலேஹ்ருஷ்டியும் நரகத்திலே ஸம்ஹாரமும்பாடி ப்ரபந்தப்பின்னிப்போந்தவாலே நிரதிரசயாரந்தத்தைப் ப்ரபித்தேனென்னவுமாம்.

(மேவினெனவன்பொன்னடி) ஆழ்வாருடைய
 ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளை யுத்தேய்மரகப்பொரு
 ந்தினேன். “கழிவாழி” (கி. ஸ. 11) என்று ஈஸ்வரனுக்கூ
 ட வுபேகித்தகசையிலே விஷயிகரித்த ஆழ்வாருடைய
 விலகூணமான திருவடிகளோடே பொருந்தப்பெற்றேன்.
 நீர்செய்ததினவாகில், பேற்றிலறுதிபாடிருந்தபடி யென்
 னென்ன (மெய்ம்மையேமேவினேன்) உபகாரகவிஷயத்
 திலே நிற்கிறவளவிலே வேறொருவிஷயமுத்தேய்மாய்,
 அதுகூட்டினவாறே அதிலேதோள்மாறும்படி யன்றிக்கே,
 ஐவிகாமுஷ்மிகங்களிரண்டும் ஆழ்வார்திருவடிகளையாகப்
 பொருந்தினேன். இங்கிருந்தநாள் அஞ்ஞாத்ஜ்ஞாபந்தா
 லே யுபகாரகராகவும், பகவல்லாபத்துக்கு புருஷகாரமாக
 வும், நித்யவியூதியில் “யத்யவஞ்ஞொஸாயுர்ஸூதிஷெ
 வாஃ” (அ. ப். 11) என்கிறபடியே ப்ரா
 ப்யமாகவுயிவர் தம்மையேபற்றினேன். ஆளவந்தார் “ச
 ஞ்வாசுதவாவி” (அ. ப். 11) என்கைக்குமடியிவ
 ரிமே.

(தேவுமற்றறியேன்) ப்ராப்யமும் ப்ராபகமாக
 வேறொருவஸ்துவுண்டென்றிரேன். மெய்ம்மையெய்
 மவிடம் - அந்வயத்தாலேசொல்லுகிரார். (தேவுமற்றற
 யேனென்று) வ்யக்திகோகத்தாலே சொல்லுகிராரிமே தம்
 முடைய அந்வயவசாயத் தோற்றுக்கைக்காக. மற்றறியேனெ
 ன்று - புருஷார்த்தாரந்தரங்களோபாதி பகவத்விஷயத்தை
 யுக் கழிக்கிராரிமே, அதினெல்லையான ஆழ்வார்திருவடிக
 ளளவும் வந்தவராகையாலே. சாஸ்த்ரவாசனையாலேயாதல்
 ஆசார்யோபதேசத்தாலேயாதல் சொல்லுகிரார்ல்லர்; உ
 பகாரகரான ஆழ்வார் திருவடிகளில் ப்ராபந்தத்தாலே
 சொல்லுகிரார்.

(குருகூர்நம்பி) இவ்வாயும்பற்றி வேறொருவிஷ
 யத்தையும்பற்ற வேண்டும்படியோ, இவருடைய பூர்த்தியி
 ருப்பது. குருகூர்நம்பிபாவென்கிறது - ஆழ்வார்திருவா

யாலே யருளிச்செய்ததென்றாயிற்று திருவாய்மொழிதன் னையுமாதரிப்பது. அதிலே “குருகூர்ச்சடகோபன்” என் றருளிச்செய்தாரிறே. அவ்வழியாலேயாயிற்று திருவாய் மொழியிலாதாம்; ஆழ்வார்ப் பரகிபாத்யராகையாலே, கு ருகூர்நம்பிபாவென்று- கண்ணிறுண்சிறுத்தாம்பைச் சொ ல்லுகிறதென்னவுமாம். (பாவினின்னிசை) பாவோடே- கூடப் புணர்ப்புண்டஇனியஇசை. (பாடித்திரிவனே) உ ம்முடையதேஹயாத்கரை நடத்திப்போரும்படியென்னென் ன, ப்ரீதிப்பிரீததையக்கொண்டுசொல்லி இதுவேநாரக மாகசஞ்சரிப்பன். “உண்டிதிரிவன்” என்னுமாபோலே (பாடித்திரிவனென்கிரூர்) “நமன்றமர்தலைகள்மீதே- நாவலிட்டிழிதருகின்றே” என்னுமாபோலேஇது யா த்நாயாயிருக்கிற என்னுடைய கதிநிவ்ருத்தியைப் பண் ண வல்லாரூண்டோ வென்றுமாம். ப்ராக்தநகர்மபலத் தையறுபவிக்கும்புமன் கதிபங்கம்பண்ணவோ, அதுக்கடி யான விஷயர்ந்தரங்கள் கதிபங்கம்பண்ணவோ.....(உ)

அரும்பதம்.

ஸங்கத்யர்த்தம் வ்ருத்தவர்த்திஷ்யமாணகீர்த்தநம் (முதற் பாட்டிலித்யாதி) கீழ்ப்பாட்டில்ஆழ்வாருடைய போக்யதையை யும், அநந்தாம் ததஸம்பந்தத்தையுடைய ப்ரபந்தமே தமக்கு தார கமென்கையையும் சொல்லுகிறொன்றுகருத்த. (அவருடையபா சரம்) என்று திருவாய்மொழியும் கண்ணிறுண்சிறுத்தாம்பும், ஸ ம்பந்தஸாமாந்யஷஷ்டியாகையாலே, (தேஹயாத்நாயாம்படி) என்றத்தைவிவரிக்கிரூர் (தாரகமானபடியை) என்றவிலில்.

“பாடித்திரிவனே” என்றத்தைப்பற்ற “என்றக்கால்” என்றத்தோடு புருத்தமன்றேவென்ன வருளிச்செய்கிரூர் (என் றக்காலித்யாதி) ஆதாரதிசயத்துக்கடியருளிச்செய்கிரூர் (மநஸ் ஸஹசாரமித்யாதி) (நீரதிசயசுகம்) என்றது “என்னப்பனி லண்ணிக்கும்” என்றத்தைக்கடாக்கித்த. (வலிற்று) என்றுவிடிகை யாலே நாரூர்த்தசித்தமாயிருக்க (நாவினூல்) என்றுசொல்லுவா னென்னென்ன அருளிச்செய்கிரூர் (முதலித்யாதி) கரைபேஷ்யம் சொல்லுகையன்றிக்கே (நாவினூல்) என்று ஸ்ரீலாக்யர்த்தமென்கிரூர் (பகவதித்யாதி) உபகாரகளை ஸ்துதிக்கவேணும்மாவென்ன அ

ருளிச்செய்கிரார் (ப்ரத்யக்ஷத்யாதி) நாப்படைத்தப்ரயோஜநம் பெற்றவர்கள் வேறில்லையோவென்ன, “ விவித்ரூர்டெஹமஸம்வதிஃ ” (விவித்ரூர்டெஹமஸம்வதிஃ) இத்யாதிவசநத்தை யுட்கொண்ட ருளிச்செய்கிரார் (ஈஸ்வரேத்யாதி) நாவினால் நவிற்து இன்பம்பெற்றருண்டோவென்ன “ இசைமாலைகளேத்திமேவப்பெற்றேன் ” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து (நாவினால்நவிறின்பமெய்தினேன்) என்று ஸமுதாயதாத்தப்ரயமருளிச்செய்கிரார் (‘வீவிலின்பம்’ இத்யாதி) கீழ் உக்திமாத்ரத்தால்வந்த ஆநந்தம்ஆழ்வார்க்கு ஸமமென்ற ருளிச்செய்து அவருக்குக்கரணதர்யம்வேண்டிற்று, இவருக்கொன்றேயமீந்ததென்று தாத்தப்ரயாந்தர மருளிச்செய்கிரார் (சிந்தையாலும் இத்யாதி) (நாவினால்) என்றதுக்குரைரபேக்ஷயஸ்த்லாசோத்யோதந மன்றிக்கே தாத்தப்ரயாந்தரமருளிச்செய்கிரார் (அநாதீத்யாதி)

அநந்தக்லேஸபர்ஜனையான ஸம்ஸாரத்திலிருக்கிற நாளொல்லாம் ஈஸ்வரனுபேக்ஷித்தானென்றும், அவ்வளவில் ஆழ்வார்தம்மைக்கடாக்ஷித்தானென்றும் திருவுள்ளமாகக்கருதி தாத்தப்ரயகதநமுகேந கீழ்வாக்யவீவரணம் (க்ஷிபாமீத்யாதி) பரமகாருணிகராகையாலும் அநாதியான ஸம்ஸாரத்தில் யாத்ருச்சிகாதிசுள் ஸம்பாவிதங்களாகையாலும் சேதநருக்கு “ க்ஷிவாபி ” (க்ஷிவாபி) என்றவன்சொன்னது அஹ்ருதயோக்தியாய் அச்சமுறுத்தினுனித்தனையென்று திருவுள்ளம்பற்றி (உபேக்ஷித்ததைசுஎன்றது) உபகரகனென்றுஆழ்வாரை நிர்பற்றினீராகிஹமக்குப்புருஷார்த்தமே தென்கிற சங்கையையறுவதித்து நானிவரை யுபகாரகத்வேநபற்றி வேறுபலங்களிலே போகிறவனன்றிக்கே நியதமாக சகலபுருஷார்த்தங்களும் ஆழ்வார்திருவடிகளாலே பற்றினேனென்கிரொன்றருளிச்செய்கிரார் (கீர்செய்ததித்யாதி) மெய்ம்மையே-ஸத்யமாக, ‘மெய்ம்மை’ என்றதோடு ‘அவன்பொன்னடி மேவீனேன்’, என்றத்தை யறுஷங்கித்தானென்று கண்டுக்கொள்வது. “ ஸரூப்ய டெவஹியடேந ” (ஸரூப்ய டெவஹியடேந) என்கிறபடியே ஸகலபலங்களும் திருவடிகளிலேயென்று கீழ்ருளிச்செய்து, ப்ராப்பயப்ராபகங்களாக யோஜநாந்தரம் (இங்கிருத்தஇத்யாதி) இத்தைப்பற்றிழிறே அபியுத்தருமருளிச்செய்தானென்று ப்ரமாணம்காட்டுகிரார் (ஆளவந்தார் இத்யாதி) (மெய்ம்மையென்றது) இரண்டாம்யோஜனையில் ப்ராப்பயமும் ப்ராபகமுமென்றுசொல்லியிருக்க, புந் “ தேவுமற்றறியேன் ” என்றுசொல்லவேணுமோ வென்கிற

சங்கையப்பரிஹரிக்கிரூர்(மெய்ம்மையென்றவிடம்இத்யாதி) சகலபலங்களு மாழ்வார்திருவடிகளாகப்பற்றினென்ற ப்ரதமயோஜநாதுகுணமாக தாத்பர்யாந்தரமருளிச்செய்கிரூர் (மற்றறியேனென்றித்யாதி) மூந்தினயோஜனையில்ப்ராப்யப்ராபகசாதாரண்யேச (தேவு) என்று ஸமாஹ்ரயணியவஸ்துவைச்சொல்லுகிறதது; இரண்டாம்யோஜனையில் ப்ராப்யவஸ்துவைச் சொல்லுகிறது. சாஸ்த்ரங்களெம்பெருமானைப்ராப்ய ப்ராபகமாகச்சொல்லி ஆசார்யோபதேசமு மப்படியேயிருக்க, இவரிப்படிகழிக்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன வருளிச்செய்கிரூர் (சாஸ்த்ரேத்யாதி) ரீராமவாணாயொழிய “தேவுமற்றறியேன்” என்றிருக்கிறவராகில், முகிலவண்ணைடிமேற்சொன்ன சொன்மாலையிரமான திருவாய்மொழி அப்யஸிப்பானேனென்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிரூர்(இவ்வாயென்றுதொடங்கி திருவாய்மொழியிலாதாமென்னுமளவும்) (பூர்த்தியிருப்பது) என்றவநந்தரம் ‘ஆகையாலே’ யென்றுகூட்டி (ஆதரிப்பது) என்றத்தோடே அவ்விப்பது. ஆழ்வார் திருவாயாற்சொன்னதுக்கு ப்ரமாணம் (அதிலேயித்யாதி) இதுக்கு “ பரணடிமேற்குருகூர்ச்சடகோபன்சொல்” இத்யாதிகளிலேநோக்கு, “ என்முன்சொல்லும் ” என்றும் “தன்னைத்தானே துதித்த” என்றும் எம்பெருமான் சொல்லாகத்தோற்றுக்கையாலே ஆழ்வார் சொல்லென்றத்தம் சொல்லக்கூடுமோவென்ன, குருகூர்ரம்பிவிஷயமான ‘பா’ என்று அர்த்தாரந்தரமருளிச்செய்கிரூர். (ஆழ்வாரித்யாதி) ‘பா’ என்று சந்தஸ்ஸையுடைத்தான ப்ரபந்தமாயிதுக்குச்சேர்ந்ததுருபமான மனோஹரமான காரமென்றத்தமருளிச்செய்கிரூர் (பாவோடுஇத்யாதி) (பாடித்திரிவென்றதுக்கு) இரண்டொத்பர்யம், பாடுகைதிரிகைக்கு ஹேதுவாக்கி தாரகமாகவும், பாடுகையாலே அப்ரதிஹதஸஞ்சாரமாகவும் அதில்முந்தினதை சங்கரபரிஹாரமுநேச வருளிச்செய்கிரூர் (உம்முடைய இதுத்யாதி) இரண்டாம்தாத்பர்யம் (“நமன்றம்” இத்யாதி) நமன்யமன்; தமர்-அவனுடையதுதர். நாவலிகை-ஐயித்தவர்கள் தோற்றவர்கள் வாசலிலே சென்றறைகூறுகை, உழிதருகை-சஞ்சரிகை, யாத்ரையாக - வ்யாபாரமாக, கதிரிவ்ருத்தியைப்பண்ணவல்லாருண்டோவென்றதை விவரிக்கிரூர் (ப்ரர்க்தநேத்யாதி) அதுக்கு-கர்மத்துக்கு.....(உ)

மூன்றும்பாட்டு.

திரித்தாகிலுந்தேவபிரானுடைக்
 கரியகோலத்திருவுருக்காண்பனின்
 பெரியவண்குருகூர்நகர்நம்பிக்கா
 ஞரரியையடியேன்பெற்றநன்மையே.

ப்ரதிபதம்.

திரித்தாகிலும்-மீண்டாகிலும், தேவபிரானுடை - நித்யஞ்
 நிசிர்வடிவாகண ஈஸ்வரனுடைய, கரிய-கீலமேகநிபஸ்யாமமாய்,
 கோலம் - சுந்தரமாய், திரு-பிராட்டியோடேகூடியிருக்கிற, உரு-
 திருமேனியை, நான்-ரான், காண்பன்-சாக்ஷாத்கரிப்பன், பெரிய
 வண் - மஹோதாரராய்க்கொண்டு, குருகூர்நகர் - திருநகரிவிலே,
 நம்பிக்கு - (அவதரித்த) ஆழ்வார்க்கு, ஆஞ்சரியனாய்-உரியவடியனா
 ய், அடியேன்-அடியேன்; பெற்ற-ஸபிக்கப்பெற்ற, நன்மை-பகவத்
 ளாபம்.....*

வ்யாக்யரநம்.

மூன்றும்பாட்டில், “தேவுமற்றறியேன்” என்
 று-புருஷார்த்தநந்தரங்களோடேகூட பகவத்விஷயத்தை
 யும் காற்கடைக்கொள்ளக்கடவீரோ, என்ன; “எனக்கு
 புருஷார்த்தம்” என்னுமளவாயிற்று காற்கடைக்கொண்ட
 து, “ஆழ்வாருகந்தவிஷயம்” என்னுமிவ்வழியாலேதே
 வுமற்றறியிலுமறிவனென்கிறார், சூர்ப்பநசியைப்போலேகி
 டந்தானை கண்டேறுமநிறே தவிர்த்துக்கொண்டது: “வி
 ட்டிசித்தர்த்தங்கள் தேவவைவல்லபரிசுவருவிப்போ லதுகா
 ண்டும்” என்றுபெரியாழ்வார் மூன்னுகப்பற்றும் ஆண்டா
 னைப்போலே, ஆழ்வார்மூன்னுகப்பற்றும்பற்றுத் தவிர்ந்
 ளரிநே; ஆழ்வார்மூன்கைவரு முத்தேஸ்யதை தவிர்ந்
 ளரிநே, “ஊவகஃவாஹோசிதஃ” (ஷ்ஷஃஷ்ஷஃஷ்ஷஃ)
 என்கேட்க, “யஜ்ஞாயிகதஹோசிதஃ” (ஷ்ஷ்ஷ்ஷ்ஷ்ஷஃ
 ஷ்ஷ்ஷ்ஷ்ஷ்ஷஃ) என்றும்போலே, ஆசார்யருசிபரிக்கருஹீதமாய்வரும
 னு ஆதரணியமிறையிவர்க்கு, த்ரிபுராதேவியார் “வடகீழ்
 மூலையில் தத்த்வத்தையும் ‘ஆஸ்ரயணீயம்’ என்றுடையவ

ரருளிச்செய்தாராகில் எனக்கும் அதுவாமத்தனையன்றோ” என்றான்: குணமலைப்பாடியுடையார் காங்கேயர்தெற்கே யெடுத்துவிட்டபோது; பிள்ளை ஆத்தானங்கே குறைவறுப்புச்சமைக்க, அவர் “ உமக்குவேண்டுவதென் ” என்று கேட்க, இவர் “ உம்மைக்கொண்டுபண்டே யுபகாரங்கொண்டோம்காணும் ” என்ன; “ ஆவதென், என்னையறியாதேவருவதோருபகாரமுண்டோ ” என்ன, “ எங்களாசார்யர்நான்கோயிலில் மண்பெற்றது அவ்வேளாளனாலே என்றருளிசெய்யக் கேட்டிருந்தோம், இதுக்குமுற்பட்டதோ ருபகாரமுண்டோமககு ” என்றார்; உடையவர் வெள்ளைசாத்தியெழுந்தருளின காலத்திலே, அவுர் திருவடிகளிலே சம்பந்தமுடையாரை “ பெருமானைத்திருவடி தொழவேண்டா ” என்றுவிலக்க ஆழ்வானை “ நீரார், எனக்குவிரோதிகளோ, நீர்புக்குத்திருவடி தொழலாகாதோ என்ன, “ ஆத்மகுணம் மோகூஹேதுவென்றிருந்தோம், அதுபந்தஹேதுவானபின்பு எம்பெருமானார் திருவடிகளில் சம்பந்தத்தை யறுத்துக்கொள்ளவோ ” என்றுமீண்டுபேரந்தாரா.

(திரிதந்தாகிலும்) திரிதருகையாவது - மீளுகை. மீண்டாகிலும். திரிதலென்றது - கடைக்குறையானசொல்லாய், திரிதந்தாகிலும் - போனவழியெல்லாம் மீண்டாகிலும். அதாவது - திருவாய்மொழிப்பாவைவிட்டு, இசைகளைவிட்டு, ஆழ்வானைவிட்டு, “ அவருகந்தவிஷயம் ” என்று ப்ரதமாவதியிலேவந்து. (தேவபிரானுடைக்கரிய கோலத்திருவுருக்காண்பன்) தேவபிரான் - நித்யசூரிகளுக்குத்தன்னைமுற்றுட்டாக அதுபவிக்கக்கொடுத்துக்கொண்டிருக்கு முபகாரசன். இவரின்நிலைகுலைந்து பகவத்திஷயத்திலே நிற்கும்போதும், அதினெல்லையான நித்யசூரிகள் யாத்ரையாயிற்றிருப்பது. தேவபிரானுடைக்கரிய கோலத்திருவுரு - நித்யசூரிகளுக்குப் படிவிடும்வடிவு, காளமேக நிபஸ்யாமமாய், அழகுதா னொருவடிவுகொண்டாற்போலேயிறேயிருப்பது ; “ கோலமேதாமரைக்க

ண்ணதோ ரஞ்சனநீலமே” என்றழ்வார் வாய்ப்புலத்தக் கேட்டிருக்கு மவராகையாலே பேசுகிறார். பரமயோகிகள் யோகங்கைப்புக்குந்தால் ஊர்வசியுடைய வடிவ்வார்ணிக் குமாபோலே, இவருமீவ்விஷயத்தை வர்ணிக்கிறார்-“கரியகோலம்” என்று, ஸ்ப்ருவஹைபண்ணும்படி ஆழ்வார்வார்ணிக்கக் கேட்டிருந்தபடியாலே. காண்பன் - சாக்ஷாத்கரித்ததுபவிக்கிற இவனாவிட்டால், பரமபதநிலயனையாயிற்று சாக்ஷாத்கரிப்பது. (நான்) “தேவுமற்றறியேன்” என்று பகவத்விஷயத்தை சர்யசித்தநான்.

(பெரியவண்குருகூர்நகர்நம்பிக்கு) மஹோதாரராய்க்கொண்டுதிருநகரியிலேதிருவவதரித்த ஆழ்வார்க்கு. சர்வேஸ்வரனுடைய ஒளதார்யம் ஜீவியாதகாலத்திலே தன்வாசியறிவித்த ஒளதார்யமிதே. குருகூர்நகரென்று - வைகுந்தமாநகரை வ்யாவர்த்திக்கிறது. “பரமபதம்” என்பது, “அயர்வறு மமரர்களதிபதி” என்பதாய் ஆழ்வார் படுமதெல்லாம், இவரும் “திருநகரி” என்றாலும், “ஆழ்வார்” என்றாலும்படியேயாயிற்று அதுபவிப்பது (நம்பிக்கு) “நானெண்ணைவிட்டேன்” என்னலாம்படியோ ஆழ்வாருடைய பூர்த்தியிருப்பது. அதாவது-ஆழ்வாரை யதுபவிக்கு மதுபவத்திலே பகவத்விஷயமந்தர்ப்பூதமாயிருக்கை. (ஆளுரியனாய்) உரியவடியனாய். உரியவடியார்க்கு “தந்தாமுக்கு” என்றவொரு ப்ரியாப்ரியங்களின்றிக்கே ஸ்வாமியுகந்தத்தையேபற்றி, அவன்கைவிட்டத்தை விட்டிருக்குமதிதே ஸ்வரூபம் (அடியேன்) ஆழ்வாருடைய நீர்மைக்குத்தோற்று “அடியேன்” என்கிறார்; “தொண்டிரெல்லீரும்வாரீர்” என்னும்நீர்மையிதே. (பெற்றநன்மை) பெற்றபதவல்லரபம். ஆழ்வார்க்குரிய அடியேனாய்ப்பெற்ற பேறு இதிதேநான். ப்ராப்தாப்ராப்தவிவேகத்தில் ப்ராவண்யத்தால்வந்த நன்மையன்றென்கை.ந அரும்பதம்.

தீழ்ப்பாட்டில் “தேவுமற்றறியேன்” என்றும், இப்பாட்டில் “தேவபிரானுடைக்கரிய கோலத்திருவுருக்காண்பன்” என்

றும் சொல்லக்கூடுமோவென்றவிரோதி பரிஹாரார்த்தமாக சங்கரந்தர பரிஹாரமுகேந ஸங்கதியருளிச்செய்கிறார் (தேவியாதி) பகவத்விஷயத்தையும், தமக்குத்தேஸ்யரான ஆழ்வாருக்குத்தேஸ்யமான பகவத்விஷயத்தையும் காற்கடைக்கொண்டப்ரகாரத்தை த்ருஷ்டாந்தமுகேந விவரிக்கிறார் (சூர்ப்பகேத்யாதி) இத்தால் அத்வாரகமாகப்பற்றுக்கை யார்த்தஹேதவென்று கருத்த. ஆழ்வாருகந்தவிஷயமென்று பற்றினப்ரகாரத்துக்கு அஞ்சுத்த்ருஷ்டாநதங்களை யருளிச்செய்துகொண்டு விவரிக்கிறார் (விட்டுசித்திரியாதி மீண்டுபோந்தா றென்னுமளவும்) சீழ்வாக்யவிவரணம் (ஆழ்வாரியாதி) இவருக்கு - மதாக்கவிதளுக்கு, குணபீலைப்பாடி-காரமவிசேஷம், (காங்கேயன்) என்று ஒருவேளாளனுக்குப்பெயர், எடுத்தவிட்டபோது-சேரையைத்திரட்டிக்கொண்டு போனபோது, (பிள்ளையாத்தான்) ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர், சமைக்க - அமைக்க, (மண்பெற்றது) - திருமாளிகைலித்தது; இவ்வைதிஷ்யத்தால் ஆசார்யாபிமதனென்றனக்கு மபிமதனென்று தோற்றுக்கிறது, (காலத்திலே) என்றவநந்தரம் 'அவர்' என்றுசேஷம், (வேண்டாவென்று) என்றவநந்தரம் 'கோயிலிலேகரிமிகண்டன் மதுஷ்யர்விலக்க' என்றுகூட்டுவது, (ஆத்மகுணமென்றது ஆரோனுக்கும் விரோதியாகாதபடியானசமமும் தமமுமிவ்விடத்திலாத்மகுணங்களில்பரதாசம்) "சமமும்தமமும்" இத்த்யாதிவாக்யங்கள் அதுஸந்தேயங்கள், சீழிரண்டுபாட்டிலும் "என்னப்பன்" என்றும், "பெருமாயன்" என்றும், நம்பியென்றக்காலாழ்வாரையும், குருகர்நம்பி பாவினின்னிசையென்றவிடத்தில்திருவாய்மொழியையும் அதில்காரத்தையும் பற்றின்கரமத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி மீண்டபடியை விவரிக்கிறார் (அதாவதியாதி) "கரியகேலத்திருவுருக்காண்பன்" என்கையாலே "தேவிரான்" என்றதும் தம்மையறுபவிப்பித்தாப்போலே யவர்களை யறுபவிப்பித்தானென்று திருவுள்ளமென்று தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (நித்யஞ்சுகள் இத்த்யாதி) இவர்மீண்டாராகில் "ஏன்னப்பனில்" என்றகண்ணையன்றேபற்றுவது, 'தேவிரான்' என்பானென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவர்நின்றநிலைஇத்த்யாதி) (நின்றநிலை என்றது) திருவாய்மொழி யிசையிலே நின்றநிலையென்றபடி, (அதினெல்லையானவென்றது) பகவத்விஷயத்தின்மே லெல்லையானபடி, நித்யஞ்சுகளையுபவிக்கும் வடிவுகளியதிருவுருவா யிருக்குமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நித்யஞ்சுகளுக்கு இத்த்யாதி) (இதே) என்றது ப்ரமாணப்ரஸித்தியைச் சொல்லுகிறது, இது இருத்த்யடி

யென்னென்ன (“கோலமே ” இத்யாதி) பகவத்பரவணரன்றி
க்கேயிருக்கிறதாம் அவன்றிருமேனியை வர்ணித்துக்காணக் கட
வேனென்று ஸ்வார்த்தமாக ப்ரார்த்திப்பானென்ன வருளிச்
செய்கிறார் (பரமேத்யாதி) (காண்பன்) என்றத்தாலே தேவி
ரானேயே காணக்கடவேனென்று பொருளாய் அத்தையருளிச்செ
ய்கிறார் (சாக்ஷாதித்யாதி) (காண்பன்) என்றத்தாலர்த்த சித்
தமாயிருக்க நானென்றத்தால் பலிதம் (“ தேவுமற்று ” இத்
யாதி.)

பெருமையை வண்மைக்கு விசேஷணமாக்கி அத்தைவிசே
ஷிக்கிறீர் (சர்வேஸ்வரனுடைய இத்யாதி) குருகூர்பத வ்யாவ்
ருத்யர்த்தம் (குருகூரித்யாதி) வ்யாமோஹத்தாலே ஆழ்வாரா
யும் திருநகரியையும் வர்ணித்ததுக்கு த்ருஷ்டாந்தமுக்கே தாத்பர்
யம் (பரமபதயித்யாதி) குருகூர்நகரானென்னுதே (நம்பியெ
ன்றதுக்கு (தாத்பர்யத்தை யெல்லையளவு மருளிச்செய்கிறார் (ரா
ன்ஒன்றையித்யாதிவாக்யத்தாலே) உரியனாய் - ஆளாய் என்று
விசேஷிக்கைக்கு ப்ரயோஜந மருளிச்செய்வதாக உரியவடியார்
நிலையைக்காட்டுகிறார் (உரியஇத்யாதி) நான்என்றிருக்க ‘அடியே
ன்’ என்றருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வாருடையவித்யாதி) நன்மை
யென்று வித்தராகிரொன்கிறார் ஆழ்வாருக்கு ஸர்வம்வாக்யம் ஸா
வதாரணமென்று (ஆளுரியனாய்ப்பெற்றநன்மையென்று) தாத்
பர்யம் - (ப்ரார்த்தேத்யாதி) ப்ரார்த்தாப்ரார்த்த விவேகமாவது ப
கவத்விஷயம் ப்ரார்த்தம், இதரவிஷயம்ப்ரார்த்தம் என்றுவிவேகித்
தப் பற்றவில்லை. அப்படியே யாகையாலே பற்றினென்ற
படி.....(௩)

நான்காம்பாட்டு.

நன்மையான்மிக்கநான்மறையானர்கள்
புன்மையாகக்கருதுவராதவி
லன்னையாயத்தனையென்னையாண்டிடும்
தன்மையாள்சடகோபனென்னம்பியே.

ப்ரதிபதம்.

நன்மையால் - அபகாரிகளளவிலும் உபகரித்திருக்கிறநன்
மையால், மிக்த - அதிசயித்த, நால் - நரலுவகைப்பட்ட, மறை-

வேதங்களுக்கும், ஆளர்கள் - வ்யாஸபதம் செலுத்தவல்லவர்கள். புன்மையாக - பொல்லாக்காக, கருதுவர் - சிந்திப்பர். ஆதலில் - ஆதலால், அன்னையாய் - மாதாவாய், அத்தனாய் - பிதாவாய், என்னை - அடியேனை, ஆண்டிடும் - நியமித்துப்போருகிற, தன்மையான் - ஸ்வபாவத்தையுடையரான, சடகோபன் - (என்னுடைய) சாட்யத்தைப்போக்கினவர், என்னம்பியே - என்னுடையகுறைவு தீரும்படி பூர்ணதையை யுடையவர்.....*

வ்யாக்யாநம்.

நாலாம்பாட்டில், “என்னப்பனில்” என்று - காற்கடைக்கொண்ட விஷயத்தை, “ஆழ்வாருகந்தார்” என்று விரும்புகைக் கடியென்னென்னில்; எந்தண்மையை ப்பாராதே யென்னை விஷயீகரித்தநீர்மையை யநுசந்தித்தால், அவருகந்தவிஷயத்தை யுகவா தொழிவனோஎன்ன; உம்முடையதண்மையேது, அதுபாராதே அவர்விஷயீகரித்த படியென்னென்ன, அத்தைப்பேசுகிறார்.

(நன்மையாலித்யாதி) ஆத்மகுணங்களால் ப்ரசுரராய், சம்ஸாரிகளுக் கபாஹ்யபூதராசிருப்பாரில் ஆழ்வாரை யொழிந்தாரடைய, “இவனவஸ்து” என்றுகைவிடும்படியன்றோ வென்னுடையஸ்த்திநி யிருக்கும்படி. ஒருத்தனுக்கு நன்மையாவது - தோஷகுணங்களேகாஹ்யஸ்த்தனுகளாயிருந்தால், தோஷத்தைவிட்டு குணம்ஸத்தை ஸ்வீகரிக்கை. அதில் மிகுதியாவது- ‘குணம்என்று’, பேரிடலாவதொன்றின்றிக்கே தோஷமேயாயிருந்தால், அதுதானே பற்றுசாகக்கைக்கொள்ளுகை. (நான்மறையாளர்கள்) அதுக்கடியாக ஹிதாதுசாஸம்பண்ணக்கடவ வேதங்களிலே அவநாஹித்திருக்குமவர்கள். நாலுவகைப்பட்ட வேதங்களுக்கும் வ்யாஸபதம் செலுத்தவல்லவர்கள். அவர்களாகிறார் - ஸ்ரீஜந்கராஜன் திருமகளாதல், கூரத்தாழ்வானாதல். இத்தால்சொல்லிற்றாயிற்று- வேதார்த்ததாத்பர்யம்கைப்படுகை. அதாவது- ஆந்ருஸம்ஸ்யப்ரதாநராகையென்றபடி. (புன்மையாகக்கருதுவர்) புன்மையென்றொருதர்மமும், அதுக்காஹ்யமான தீர்மியுமாயிருக்கையன்றிக்

கே, புன்மைதானொரு வடிவுகொண்ட தென்றிருப்புகள். புன்மையாவது - துகமாதல், பொல்லாங்காதல், விஷயாந்தரப்ராவண்யமாதல், துர்மானமாதல். இதுதான் - மேலிற்பாட்டிலே ப்ரஸக்தமாகக்கடவது.

(ஆதலிலன்னை யாயத்தன யென்னை யாண்டி. டுந்தன் மையான்) அப்புன்மையே ஹே துவாக “ இவ்வளவில் நா மல்ல தரகூகரில்லை ” என்றெனக்கு சர்வவிதபந்துவுமானவர். “ தீநுதொகாநுஸம்பரிசுரே தலேவஸாணம் து ” (௫௯௪௫௬௭௮௯௦௧௦௨௧௩௧௪௧௫௧௬௧௭௧௮௧௯) என்கிறபடியே, “ காகத்தோபாகியினுக்கும் புறம்பொருபற்றுகில்லை ” என்றதுவே ஹே துவாக ஸர்வவிதரகூகரானவர். ப்ரியமே செய்க்கடவமாதா செய்யுமதுவும், விதிமேசெய்யக்கடவ பிதாசெய்யுமதுவும், ஸ்வரூபாநுரூபமான அடிமைகொள்ளும்நாயகன் செய்யுமதுவுமசெய்யுமவர். “ தாயாய்த்தந்தையா யறியாதனவறிவித்தவத்தா ” என்றுபகவத்விஷயத்தில் ஆழ்வார்சொல்லுமதெல்லாம் ஆழ்வார்விஷயத்திலே சொல்லுகிறார். (தன்மையான்) அக்நிக்கு ஒளஷண்யம் போலேயும், ஜலத்துக்கு சைத்யம்போலேயும் இஸ்வபாவங்களை நிரூபகமாநவுடையவர். அதாற்றது “ இவனுக்குபகரித்தோம் ” என்றுதான்நினைத்தல், இவன்றனக்குப் பரத்யுபகாரத்திலிழிய வேண்டியிருத்தல் செய்யாதொழிகை. (சடகோபன்) என்பக்கல் சாட்யத்தைப்போக்கினவர். கீழ்மூன்றுபாட்டிலும் “ தென்குருகூர்நம்பி ” என்றுசொன்னவர், இப்பாட்டிலே சடகோபனென்றாரிறே-ஸ்வதோஷத்தைப்போக்கினபடியாலே. (என்னம்பி) தாய்செய்வது தமப்பன்செய்யமாட்டான், அவன்செய்வதுவன் செய்யமாட்டான், ஆசார்யன் செய்யுமது இருவரும் செய்யமாட்டார்கள், நாயகன் செய்யுமது அடியான் செய்ய மாட்டான், எல்லார்செய்வதும்செய்யவல்ல பூர்த்தியையுடையவர். (என்னம்பியே) என்னுடையதன்மையாகிற பாழந்தாறு நிரம்பும்படியான பூர்த்தியையுடையவ ரென்னுமித்தனை. இவர்க்குக்கீழ்ச்சொன்ன த்ருஷ்டாந்தங்கள்

சர்வதாசாம்யமல்ல, கர்மௌபாதிமகவந்த சம்பந்த
மாகையாலும் பூர்ணஸ்த்தலமாகையாலும்.....(ச)

அரும்பதம்.

ஜீம்பாட்டுக்கு யிப்பாட்டுக்கும் சங்காபரிஹாரஸ்பேண
சங்கதியருளிச்செய்கிறார் (என்னப்பனில்லுத்யாதி) (என்னப்பனி
ல்) என்றது “ தேவுமற்றறியேன் ” என்றதுக்குபலகூணம் (உகந்
தார்) என்ற அநந்தரம் ‘ ஆகிலும் ’ என்றத்யாஹார்யம், ஆகையா
லாழ்வாரு கக்கைவிரும்புகைக்கடியாயிருக்க (அடியென்னென்னி
ல்) என்கிறசங்கை உத்யாதென்கிறது பரிஹ்ருதம், ‘ புண்மையா
கக்கருதுவராதலில் ’ என்றத்தைக்கடாஷித்து என்னுடைய நிகர்
ஷமேபற்றாசாக அங்கீகரித்தவாழ்வாருடைய செளலப்பம் அவரு
கந்த விஷயமென்றாகிலும் பற்றுக்கைக்குஹேதுவென்று பரிஹரிக்க
கிறார் (எந்தண்மையித்யாதி) எந்தண்மைபாராதே அதவேபற்
ராசாக என்று கூட்டுவது. (ஒழியேனெவென்ன) என்றது இப்படி
உத்தரமருளிச்செய்யவென்றபடி.

நான்மறையாளர்களாகையாலே நன்மையால் மிக்கவர்க
ளென்றாய் அத்தாலே உத்தராகொன்று பலதார்த்தமருளிச்செய்
கிறார் (ஆத்மகுணங்களில்த்யாதி) (ஆத்மகுணங்கள்) ஆந்ருஸம்ஸ்ய
யாதிகள், புண்மையாகக்கருதுகிற விவர்களில் ஆழ்வாராயுமந்தர்
ப்பூதராக்கினால் மேலே ‘ எண்ணையாண்டிடும் ’ என்னக்கூடாமை
யாலே (ஆழ்வாராயொழிய) என்று சொல்லுகிறார். (அடங்க) க்
ருத்தஸ்நம்; நன்மறையாளர்களெல்லாரும். ‘ நன்மையால் மிக்க ’
என்றுத்தைவிவரிக்கிறார் (ஒருத்தனுக்கு இத்த்யாதிவாகப்பத்யத்தா
லே) (‘பற்றாசாக) ஹேதுவாக, தாத்தர்யார்த்தம் (அதுக்கித்யா
தி) (அதுக்கு) பற்றாசாகக்கொள்ளுகைக்கு, சப்தார்த்தகதரமு
கேந ‘ஆளர்கள்’ என்றதுக்குத்தாதபர்யமருளிச்செய்கிறார் (நாலு
கையித்யாதி) (வ்யாஸபதம்) அகண்டமானவேதத்தை அர்த்தத்தி
ன்படியே சாகாகாண்டாதிருபேணவிபஜிக்கிற வ்யாஸருடையவ
திகாரம். (அவர்களாகிறார்) என்றது-நன்மையால் மிக்கநான்ம
றையாளர்களாகிறார் என்றபடி. உத்தார்த்தநிகமஸம் (இத்தாலித்
யாதி) வேதார்த்ததாத்பர்யததின்படியே யதுஷ்ட்டிக்கவல்லவர்
களாயிருக்கை என்றபடி. (ஆந்ருஸம்ஸ்யம்)ஸர்வபூதாதுகூலாதுச
ரணம், புண்மைசப்தார்த்தமான துகமாதல் பொல்லாங்காதல் இ
வ்விடத்துக்குவிவகிதமன்று, மேல்பாட்டில் துகத்தைபுப்பாதி
யாமையாலே, பொல்லாங்கு-பாபம், தாத்தர்யார்த்தம் (அப்புண்

மைஇத்யாதி) எல்லாருக்கும் த்யாகஹேதுவான புன்மையிலுருக்கு ரக்ஷிக்கைக்கு ஹேதுவானபடியை யுபபாதிக்கிரூர் (" தீநுயொ காநு " (श्रीलुङ्का) இத்யாதி) (அன்ணையித்யாதிக்கு) கௌ ணவ்ருத்தியாலேசப்தார்த்தம் (ப்ரியமேஇத்யாதி) (நாதன்) ஸர் வேஸ்வரன், வ்யாச்யாதாவிபிகிரூர் (தாயாயித்யாதி) (தன்ம்ம யான்) என்றத்தைக்கீழ்ச்சொன்ன மூன்றுபதங்களிலுங்கூட்டி தா தபர்யம் (அக்கித்த்யாதி) இலஸ்வபாவங்களை நிருபகமாகச்சொ ன்னத்தால் பலிதம்(அதாசிறதித்யாதி) சாட்யத்தைப்போக்கினது க்கு ஜ்ஞாபகமென்னென்னவருளிச்செய்கிரூர்(கீழ்இத்யாதிவாக்ய த்வயத்திராலே) பதாந்தரஞ்சொல்லாதே'நம்பி'என்றதுக்குதாந்பர் யமருளிச்செய்கிரூர் (தாம் என்றுதொடங்கிஅஞ்சுவாக்யத்தாலே) (ஆசார்யன்) என்கிறவாக்யத்துக்கு சடகோபன் என்று என் அஜ் ஞாநத்தைப்போக்கினவொன்சையாலே யென்றுகருத்து. (நம்பி) என்றதுக்கு கீழ்ச்சொன்னவர்களோடு சாம்யஞ்சொன்னார்; அவர் களிலும் ஆதிக்யமாக வர்த்தாந்தரம் (என்னுடையவித்யாதி) (பா ழ்ந்தாறு) பழிகுழி; அதாவது, தம்முடையதோஷங்களாகிற வஞ் சகமான படுகுழியைத்தற்றுப்புகுகினைக்கீடான க்ருபாநிகுணபூர் த்தியை யுடையவொன்சை, ஆதிக்யத்தை யுபபாதிக்கிரூர் (இவருக் கித்யாதி) 'நன்மையான்மிக்கநான்மறையாளர்கள்என்னைபுன்மை யாகக்கருதுவராதலில் சடகோபனென்னம்பியே யன்ணையாயத் தனும் என்ணையாண்டிந்தன்மையான்' என்று அந்வயம். ஆக, கா ற்கடைக்கொண்ட பகவதவிஷயத்தையும் ஸர்வப்ரகாரோபகார கரான ஆழ்வாரையிட்டிகவாசொழிவேனோ வென்று கருத்து .(ச)

ஐந்தாம்பாட்டு.

நம்பினேன்பிறர்நன்பொருடன்னையும்
நம்பினேன்மடவாரையுமுன்னெலாம்
செம்பொன்மாடத்திருக்குருகூர்நம்பிக்
கன்பயடியேன்சதிர்த்தேனின்தே.

ப்ரதிபதம்.

முன்னெலாம் - அநாதிகாலமெல்லாம். பிறர் - ஈஸ்வரனு டைய. நன்பொருள்தன்னை - ஸமீகமான ஆத்மவஸ்துவை. நம் பினேன்-ஆசைப்பட்டிப்போந்தேன். மடவாரையும்-பாதிவரத்யா திகளையுடைய பரஸ்தீரிகளையும். நம்பினேன்-ஆசைப்பட்டிப்போந் தேன், செ - மாற்றுமினுங்கின, பொன்-பொன்னுலேசெய்யப்பட்ட

ட. மாடம்-மாடங்கையுடைய, திருக்குருகூர்-திருநகரியிலேயிருக்கிற, நம்பிக்கு-பூர்ணரான ஆழ்வார்க்கு, அன்பனாய்-பரிதனாய்; தாஸனாய், அடியேன்-அடியேன், இன்றே-ஆழ்வார்க்கு சேஷமானசமயத்திலே, சதிர்த்தேன்-சதரகூணேன்

வ்யாக்யாநம்.

அஞ்சாம்பாட்டில், உம்மைப்புன்மையாகவும் உமக்காழ்வார் சர்வப்ரகாரத்தாலு முபகாரகராகவுஞ்சொன்னீர்; உம்முடையபுன்மையையும், உமக்காழ்வாருபகரித்த நன்மையையுஞ்சொல்விக்காரீரென்ன, சொல்லீகிரார்.

(நம்பினேனித்யாதி) இதுஎன்னுடைய புன்மையிருந்தபடி. (பிறர்நன்பொருள்நம்பினேன்) பிறரென்கிறது - ஸர்வேஸ்வரீன, நன்பொருளென்கிறது - ஆத்மவஸ்துவை. தீர்விதாத்மவர்க்கத்துக்கு மவ்வருகாய், விஸஜாதீயமான வைலக்ஷண்யத்தை யுடையனாகையாலே - பிறரென்கிறது ; “ உதூஷிஃபௌஷ்டிஷ்டி ” (உதூஷிஷ்டிஷ்டி) என்னக்கடவதிறே, பொருளென்று - த்ரவ்யம். நன்பொருளென்று - விலக்ஷணமான ஆத்மவஸ்து ; “ பூவ்யாணிநவதஜ்ஜிஷ்டி ” (பூவ்யாணிநவதஜ்ஜிஷ்டி) என்று- த்ரவ்யங்களில் ப்ரதாநமாக ஆத்மவஸ்துவை நிஸ்சயித்திறே. அத்தையிறேமுன்பு நானபஹரித்தது. நம்புதல் - ஆசைப்படுதல். பாத்ரவ்யத்தை யாசைப்படுகையிறே - அபஹாரமாவது. “ வன்கள்வன் ” என்றழ்வாரதுசந்தித்திறே யிவர்க்குமுதல். “ கிஷ்டை நநக்யூதவ்வாவ்வொரொணா சூரவஹாரிணா ” (கிஷ்டை நநக்யூதவ்வாவ்வொரொணா சூரவஹாரிணா) பகவச்சேஷத்தவத்தளவில் நிலலாதே, சேஷத்தவகாஷ்ட்டடையில் நிற்கக்கடவ ஆத்மவஸ்துவைக்கிடர் நானபஹரித்தது; ததீயசேஷமானவன்றிறே யிவ்வாத்மவஸ்து அநந்யார்ஹமாயிற்றுவது. அபஹாரத்தில்வந்தால், த்ரவ்யத்தினுடைய ஸ்லாக்யதைக்கும், அபிமாநித்தவனுடைய ஸ்லாக்யதைக்கும்தக்கபடி ப்ராயஸ்சித்தம் கனத்திருக்குமிறே ; ப்ராஹ்மணவஸ்துவை யபஹரித்தாற்போஷன்.

றே சண்டரலன்வஸ்துவையபஹரித்தல் ; த்ரவ்யங்களி
லும் குருலகுபாவத்தாலே ப்ராயஸ்சித்த வைஷம்யமுண்
டிறே, விறகு, வைக்ஷோல் களவுகண்டாற்போலே யன்றி
றேரந்நத்தைக் களவுகாண்டல் ; ஆத்மவஸ்து, ஸ்ரீகௌஸ்
துபஸ்த்நாநீயமாய், உடையவன் சர்வேஸ்வரனாயிறே யி
ருப்பது.

(நம்பினேன்மடவாராயும்) ஈஸ்வரனுக்கபிமத
மானவஸ்துவையபஹரித்தநான், தேஹாத்மாபிமாநிகள்
“ என்னது ” என்றபிமாநித்தவஸ்துவையபஹரிக்கச்சொ
ல்லவேணுமோ ; ராஜரந்நாபஹாரம்பண்ண அஞ்சாதநா
ன், கூடூத்ரருடையவிறகும் வைக்கோலுமபஹரிக்கஅஞ்ச
வேனோ. இத்தால் - ஈஸ்வராபிமதமான வஸ்துவையபஹ
ரித்தேன், அந்யருடைய அபிமதவிஷயத்தையு மபஹரித்
தேனென்றபடி. மடவாரென்கையாலே - அங்குமந்யார்
ஹங்களை யபஹரித்தேனென்கை. (முன்னெலாம்) இப்
படிதேஹாத்மாபிமாநியாயும் விஷயப்ரவணனாயும் போந்த
காலந்தான் ஸாவத்யபாகப்பெற்றதோ, ஈஸ்வரனோபாதி ஆ
த்மாவும்நித்யன், காலமுமநாதி. அசித்ஸம்பந்தமு மநாதி
யாகையாலே, முன்புள்ளகாலமெல்லா மிதுவேயாத்நா
யென்கை.

உம்முடைய புன்மைகுறைவற்றிருந்தது, ஆழ்வா
ருமக்கு நிர்ஹேதுகமாக வுபகரித்தவளவேதென்ன, அந்
தைச்சொல்லுகிறார்மேல் (செம்பொன்மாடத்திருக்குரு
கூர்நம்பிக்கு) என்னுடையபூர்வவ்ருத்தத்தை யாராயும்க்
தனை அபூர்ணரோஆழ்வார், “ என்னையுபேகித்த காலமி
வ்வளவு, பாபமீவ்வளவு ” என்றுபார்க்கும்படியன்றே ஆ
ழ்வாருடையபூர்த்தி. ஆத்மாபஹாரம்பண்ணினேன்நான்,
விஷயப்ரவணனானேனென்று கைவிடும்படியன்றே.

ஆழ்வார்திருவடிகளைநீர்தாங்கிட்படிபடியென்னெ
ன்ன ; விஷயங்களுக்கர்த்தந்தேடி, அர்த்தாபஹாரத்துக்கி
டம்பாத்துத்திரியாரிற், அச்செம்பொன்மாடத்தைக் க
ளவுகாணப்புக்கேள் ; அங்கேவைத்த மாநிதியைக் கண்ட

கப்பட்டேனென்கிரார். இவர்க்குவைத்தமாரிதி ஆழ்வாரி நே. ஆழ்வார்திருவடிகளோபாதி திருநகரியுமிவர்க்கு ஸ்ப்ருஷணியமாகையாலே திருநகரியைக்கவிபாடுகிரார் (இன்றன்பமும்) இதுக்குமுன் பெனக்கொரு நினைவின்றிக் க்கேயிருக்க, அசிந்திதமாக ஆழ்வார் திருவடிகளிலே ப்ரவணாகக்கண்டேன். அநாதிகாலமாத்மாப ஹாரம்பண்ணியும் விஷயப்ரவணாயும் போந்தவிது இழவுக்குடலாகையன்றிக்கே, சரண்யப்ரபாவத்தாலே பேற்றுக்குடலாகக்ருஷிபண்ணினாப்போலே பவித்துக்கொண்டு நிற்கக்கண்டேன். “ நான்என்னது ” என்றிருக்கை தவிர்ந்து இதரவிஷயங்களில் விநக்தராய், பகவச்சேஷக்வத்தளவிலில்லாதே அதினெல்லையான தநீயசேஷக்வத்தளவிலே நின்றாராழ்வார் ; இந்தக்ரமாபேகையன்றிக்கே, முதலடியிலே நானாழ்வார்திருவடிகளிலே ப்ரவணாகப்பெற்றேன் (அடியேன்) ஆழ்வாருடைய வைபவத்தையநுஸந்தித்து “ உடுணொழாவுபொயதஃ ” (கடுதூஷணுகஃ) என்கிறபடியே அதுக்குத்தோற்று (அடியேனென்கிரார்) ஆசார்யர்களைநம்பி யென்னக்கற்பித்தாற்போலே, ஆசார்யர்க ளழைத்தால் “அடியேன்” என்கிறதும் ப்ரீமதூரகவிகள் வாசனையாலேயாயிற்று (சதிர்த்தேன்) சதிரையுடையேனானேன். ஈஸ்வரசேஷமாவவஸ்துவை “ என்னது ” என்றிருக்கைக்கும், இதரவிஷய ப்ராவண்யத்துக்கும் மேற்பட்டசதிர் கேடில்லையிறே; அவற்றைவிட்டு பகவத்விஷயத்தளவிலேநில்லாதே, ஆழ்வாரளவும் வரும்படிசதிரையுடையேனானேன்.....(௫)

அரும்பதம்.

“ புன்மையாகக்கருதுவர் ” என்றுபுன்மையும், “ அன்னையாய் ” இத்யாதியால் ஆழ்வாருபகரித்தபடிகளும் சொல்லியிருக்க, இப்பாட்டிலுஞ்சொல்லுவா னென்னென்கிறசங்கையை பரிஹரிக்கவேண்டுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி விசேஷப்ரஸ்ரமுகேந அவதாரிகையருளிச்செய்கிரார் (உம்மையித்யாதி) (சொல்லிக்காணர்) என்றதுவிசேஷித்துச்சொல்லிக்காணர்ஔற்படி.

பிராயம் (இப்படிஇத்யாதி) அநாதியாக வாத்மாபஹாரம் வந்த
 துக்கு ஹேதுவையருளிச்செய்கிறார் (ஈஸ்வரஹோபாதி இத்யாதி)

மேலுக்கவதாரிகை (உம்முடையஇத்யாதி) நம்பிபததாத்தப்
 ர்யம் (என்னுடையவித்யாதி) 'மடவாராயும்' என்றத்தைக்கடா
 சூதித்து (செம்பொன்மாடம்) என்றுவரணித்ததுக்கு சங்காபரிஹா
 ரருபேண தாத்தபர்யம் (ஆழ்வார்இத்யாதி) வர்ணித்ததுக்குதாத்தப்
 யார்தரம் (ஆழ்வார் திருவடிகளின்யாதி) 'இன்றே' என்றத்தை இ
 ங்கேயந்வயித்து ப்ரதீகம் (இன்றன்பனாப்என்றது) (ஒருநினைவின்
 றீக்கே என்றது) ஆத்மாபஹாரமதிக்கூரமென்றும் விஷயப்ராவ
 ண்யமாகாதென்றும் பகவச்சேஷந்வமுத்தேஸ்பமென்றும் ததீய
 சேஷந்வம் பரமோத்தேஸ்பமென்றும் இப்படிஹித்சிந்தையின்
 றீக்கேயன்றபடி. இது 'இன்று' என்றதுக்குதாத்தபர்யம். இன்றென்
 றபதத்தையுட்கொண்டு விவரிக்கிறார் (அநாதீத்யாதிவாக்யத்ரயத்
 தாலே) 'நம்பி' என்றத்தைக்கடாசூதித்து 'நான' என்னுடே 'அடி
 யேன்' என்றதுக்குதாத்தபர்யம் (ஆழ்வாருடையஇத்யாதி) இத்தா
 ல் ஓரர்த்தவிசேஷம் சூசிதமாயிறென்கிறார் (ஆசார்யர்களின்யா
 தி) 'சதிர்' இன்னதென்று வ்யாவர்த்தியூர்வகமாக வருளிச்செய்
 கிறார் (ஈஸ்வரோத்யாதி).....(ரு)

ஆறும்பாட்டு.

இன்றுதொட்டுமெழுமையுமெம்பிரா
 னின்னுதன்புகழேத்தவருளினை
 குன்றமாடத்திருக்குருகூர்நம்பி
 யென்றுமென்னையிகழ்விலன்காண்மினே.

ப்ரதிபதம்.

இன்றுதொட்டும்-இன்றுமுதல். எழுமையும் - மேலுள்ளகா
 லமெல்லாம். எம்பிரான்-எனக்குஸ்வாயியானவர். நின்னு - அத்யவ
 சாயராகநின்று. தன்-தம்முடைய. புகழ்-கல்யாணகுணங்களை. ஏ
 த்த-ஸ்துதிக்கும்படி. அருளினை-க்ருபைபண்ணினார். குன்றம்-பர்
 வதங்களுக்கொத்த. மாடம்-மேடைகளையுடைய. திருக்குருகூர்நம்
 பி-திருநகரியிலேயெழுந்தருளியிருக்கிற ஆழ்வார். 'என்றும்-எக்கா
 லத்திலும். என்னை-என்னை. இகழ்விலன்-அநாதரிக்கிறிலர். காண்மி
 ன்-காணுங்கள்.....*

வ்யாக்யாநம்.

ஆறும்பாட்டில், ஆழ்வாரிப்போதிங்கே விஷயீகரி
 த்தாலும், நீர்தாமநாதிகாலம் வாசனைபண்ணிப்போந்தவி

ஷயமாகையாலே மறுவலிபிலோவென்ன; அங்கன்மறுவ
லிடும்படியாயே ஆழ்வார் ப்ரசாதமென்பக்க விருப்பதெ
ன்கிறார். “ ஸ்ரீ தாஸ்ரீ திதாஹெ யொமஹுஷொ
ஹிஜாயதெ ” (சுவீநாஹ்ஷாஹ்ஹிஷாஹ்ஷாஹ்)
என்றும், “ ஸ்ரீயிஹ்ஷாஹ்ஷாஹ் ” (ஸ்ரீஷாஹ்ஷாஹ்)
என்றும், ப்ரம்ஸம் ப்ரஸங்கிக்கும் பகவத்க்ருபையள
விலே நினைத்திருக்கலாமோ ஆழ்வார்க்ருபையை.

(இன்றுதொட்டும்) விஷயிகரித்த இன்றுமுதல்
க. பகவதஸ்மாய்ரணம்போலே ஆர்யசிப்பதொரு கால
மும் பளிப்பதொருகாலமாமாயே ஆழ்வாருடைய விஷயி
காரயிருப்பது; விஷயிகாரதிவசமேதொடக்கி அதுபவகா
லமாயன்றோவிருப்பது. (எழுமையும்) எழுஜந்மமென்று
பலகூணம் ; மேலுள்ளகாலமெல்லாமென்றபடி. (எம்
பிரான்) “ பிரான்பெருகிலக்கீண்டவன் ” என்றுபகவத்
விஷயத்தி லாழ்வார்பேசும்படியை, உபகாரஸ்ம்ருதியாலே
ஆழ்வார்விஷயத்திலே பேசுகிறார். (எம்பிரான்) என்ஸ்
வாமி. (நின்று) ஒருபடிப்படநின்று. உபகாரஸ்ம்ருதியா
லே பகவல்லாபத்தளவு மாழ்வாராயதுபவித்து, பின்பது
கிட்டினவாதேயநிலேதோள் மாறும்படியன்றிக்கேயிருக்
கை. (தன்புகழேத்த) ஆழ்வாருடைய அதுபலத்துக்குள்
ளே பகவததுபவமாம்படியாயன்றோ ஆழ்வாருடையபெ
ருமையிருப்பது. (அருளிணன்) நிர்வேறுதுகமாக க்ரு
பைபண்ணினன். “ மயர்வறமதிநலமருளிணன் ” என்று
ஆழ்வார்பகவத்விஷயத்திற் சொன்னவார்த்தையை, ஆழ்
வார்திருவடிகளிலே சொல்லுகிறாரிதேயிவர். (குன்றமா
டத்திருக்குருகூர்நம்பி) தம்மையுமேத்தி யின்னமொரு
விஷயத்தையு மேத்தவேண்டும்படியோ ஆழ்வாருடைய
பூர்த்தியிருப்பது. “ குன்றம்போல் மணிமாடநீடுகிருக்கு
ருகூர் ” என்றுஆழ்வாரருளிச்செய்யுமகிறே யிவர்களு
கிலே வாஸிதமாயிருப்பது, அத்கைச்சொல்லுகிறார். (எ
ன்றுமென்னையிகழ்விலன்) என்றுமிகழ்விலன், என்னையி
கழ்விலன் - யாவதாதம்பாவிபுறம்பேயொருவிஷயத்திலே

போகவிட்டுக்கொடார். எந்தண்மைபாராதே விஷயீகரித் தவர், என்னைவிஷயாந்தரங்களிலே போகவொட்டுவரோ. தந்திருவடிகளொழியப்புறம்பு புகலற்றிருக்கிற என்னை, “புறம்பேபோக” என்றாலும்போகலாம்படி யென்கையிலே யென்னைக்காட்டித்தருவரோ. (காண்மினே) இதுபர த்யகூழிக்கலாவதொன்றாயிருக்க, ஆழ்வார்பெருமை நான் சொல்லிக்கேட்கையென்றே.....(சு)

அரும்பதம்.

‘என்றுமென்னைபிகழ்விலன்காண்மின்’ என்றத்தைக்கடா த்து ஸ்வாதுபவகர்ப்ப பரோபதேசமாதல், பரோபதேசகர்ப்பஸ் வாதுபவமாதல் சொல்லக்கூடாமையாலே சங்காபரிஹாரமுடேந வருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வார்இத்யாதி) “சதிர்த்தேனின்றே” என்று நீர்சந்தோஷித்திருந்தீர், இதுநிலைநிற்கப்புகுகிறதோ விஷயாந்தர ங்களை யநாதியாக வதுபவித்தவாசனையால் நீர்தானேதிரும்பின லோவென்று சங்காஹ்ருதயம். பகவத்ப்ரஸாதம்போலே ஆழ்வா ர் ப்ரஸாதம் மத்யே நமூவினலோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் “ஸூயீநாஃ” (சூ.நீ.நா) இத்யாதி இவ்வர்த்தத்துக்கு பூர்வா ர்த்தத்திலே நோக்காய் பகவத்விஷயத்திலும் நான்போகாதே யா வதாத்தம்பாவிதம்மையேத்தும்படி நிர்ஹேதுகமாகவருளின ஆழ் வாருடைய க்ருபையை பக்திநிஷ்ட்டரை யோகபங்காதிக்களையிட்டு க்கைவிடுமவன் க்ருபையோடு ஸமமென்னலாமோவென்றுகருத்து பகவத்ப்ரசாதத்திலு மதிசய்தமான ஆழ்வாருடைய ப்ரசாதத்துக் கு ஏழுஜந்மம் தன்புகழேத்தப்பண்ணினால் என்னால் ஏத்தவாகா மையாலே அநந்தகாலத்துக்கு முபலக்ஷணமாக்குகிறார் (ஏழுஜந்ம மித்யாதி) அருளினபின்பன்றே ‘எம்பிரான்’ என்று உபகாராதுஸ ந்தாநம்பண்ணப்ராப்தம், முன்னேதானே ‘எம்பிரான்’ என்பானே னென்கிறசங்கையை உபகாரஸம்ருத்யதீசயத்தாலே சொன்னாொ ண்டு ஸந்தருஷ்டாந்தமாக பரிஹரிக்கிறார் (பிரான் இத்யாதி) கீழ் வாக்யவிவரணம் (உபகாரஸம்ருதியாலே இத்யாதி) ‘தன்புகழ்’ என்பானேன்; அவன்புகழ்; என்னவேண்டாவோவென்ன வருளிச் செய்கிறார் (ஆழ்வாருடையஇத்யாதி) அநவரதபகவததுபவபரா ண ஆழ்வாராத்நாமதுபவிக்கும்போது அந்த பகவதுபவமிதிலே லபிக்குமென்று இவ்வாக்யத்துக்குதாத்பர்யம். ஹேதுவைச்சொல் லாமையாலேபலிதம் (நிர்ஹேதுகேத்யாதி) ‘என்னையருளினன்’ என்னுதேகேவலம் ‘அருளினான்’ என்கையாலே ஆழ்வார் ‘எனக்க

ருளினை' என்னோதவோபாதிருளிச்செய்தாரொண்கிரூர் (மயர்வற இத்யாதி) அருளுக்குமுன்பு தம்மையுளராகரினேத்திராரொண்கரு த்து. நின்றதுதன்புகழேத்தகைக்கு ஹேதுவாக (அம்பி) பததாத்தப் பர்யம் (தம்மையும்இத்யாதி) ப்ரகாராந்தோண வர்ணியாதே இப்படி வர்ணிப்பானேனென்ன அதுக்கு ஹேதுவையருளிச்செய்கிரூர் (ரு ன்றம்போல் இத்யாதி) 'என்றும்' என்றத்தையும் 'என்னை' என்றத் தையும் ஸமமாகநீயையிலே யர்வயங்காட்டிக்கீரமேண விவரிக்கி ரூர் (என்றும் இத்யாதிவாக்ய சதுஷ்டயத்தாலே 'என்னை' என்றத் தற்கர்த்தாந்தரம் (தன்திருவடிகள்இத்யாதி) 'ருன்றமாடத்திருக்கு ருகூர்நம்பியானவெம்பிரான் இன்றுதொட்டு எழுமையும்நின்று த ன்புகழேத்தவருளிணுகையாலே யென்றுமென்னையிகழ்விலன் கா ண்மின்' என்றந்வயம்.....(சு)

ஏழாம்பாட்டு.

கண்டுகொண்டென்னைக்காரிமாறப்பிரான்
பண்டைவல்வினைபாற்றியருளிண
னெண்டிசையுமறியவியம்புகே
னெண்டமிழ்ச்சடகோபனருளையே.

ப்ரதிபதம்.

என்னை-ஸத்துக்களாலே அநபேக்யானுன வென்னை. கண்டு கொண்டி - எந்தோஷத்தைப்பாராதே ப்ரதமகடாக்ஷத்தைப்பண் ணிக்கொண்டு, காரிமாறப்பிரான்-அக்குடியிலேபிறந்து என்னுடையபிறவியெடுத்தற்குபகாரகர்; [காரிஎன்று அப்பேருடையபிதாவை ச்சொல்லுகிறது] பண்டைவல்வினை-அநாதிசித்தமாய் ப்ரபலமான பாபத்தை, பாற்றி-புகட்டு, அருளிணுள்-அருளிணுள், ஒண்டமிழ்ச் சடகோபனருளையே-ஸ்ரலாக்யத்தையுடைய தமிழ்ப்ரபதத்தைய ருளிச்செய்து சம்ஸாரிகளுடைய சாட்யத்தைப்போக்கின ஆழ்வா ருடையக்குபையையே, எண்டிசையும்- எட்டுத்திக்குறுபிருக்கிறவ ர்கள். அறிய-அறியும்படி. இயம்புகேள்-சொல்லுகிறேன்.....*

வ்யாக்யாநம்.

ஏழாம்பாட்டில், ஆழ்வார்தம்பக்கல்பண்ணின நிர ஹேதுகவிஷயீகாரத்தைக்கண்டு, “ இவ்விஷயீகாரத்துக் கு யோக்யதைபுண்டாயிருக்க, நாட்டாரிழக்கைக்கடியெ ன் ” என்றதுஸந்தித்து, இவருடையபெருமையை யறியா

(எண்டிசையுமறியவியம்புகேன்) விசேஷஜ்ஞ ரோடு அவிசேஷஜ்ஞரோடு வாசியறருசியுடையாரெல்லா ருமறியும்படி. சொல்லுகிறேன். ‘தொண்டிரெல்லீரும்வாரீ ர்’ என்னும் ஆழ்வாரோட்டைவாசகையாலே சொல்லுகி றார். அவர், ‘ பகவத்விஷயத்தில் ருசியுடையாரெல்லாரு ம் வாருங்கோள் ’ என்கிறார்; இவரும் ‘ ஆழ்வார்பக்கல ருசியுடையாரெல்லாரும் வாருங்கோள் ’ என்கிறார் ஆழ் வார்பக்கல் பாவபந்தத்தாலே. (ஒண்டமிழ்ச்சட்கோபனரு னையே) *மயர்வறமதிசல மருளினவனுடைய அருள்போல ல்ல, ஆழ்வாருடைய அருள் ; அவ்வருளுக்கு மயலானவள விலேபண்ணியருளின அருளிறே. ஒண்டமிழ் - ஒள்ளியத மிழ். அழகியதமிழென்றபடி. *பாலேய்தமிழரிசைகாரர்பத் தர் பரவும்படி திருவாய்மொழிபாடின அருளுக்குமேலே யிறேயென்னை விஷயிகரித்த அருள்.....(எ)

. அரும்பதம்.

‘தீழ்ப்பாட்டில் “ நின்றதுதன்புகழேத்தவருளினான் ” என்று ஆழ்வாருடைய நிர்ஹேதுககடாகூதத்தை அறுசந்தித்தவரெல்லார் க்கு முண்டாகவேண்டுமென்று ‘ எண்டிசையுமறியவியம்புகேன் ’ என்கையாலே தததுருணமர்க சங்கதியருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வா ர்தம்முடைய இத்யாதி)

‘ கண்டுகொண்டு ’ என்றதுக்கு காணாததைக்கண்டென்று ம் தேடினதைக்கண்டென்றும் இரண்டுதாத்பர்யம். இவ்விரண்டை யுமடையே யருளிச்செய்கிறார் (நான்கிட்டின இத்யாதிவாக்யத்தவ யத்தாலே) இப்படி தம்மிடத்திலிருக்கைக்கடி யென்னென்னவரு ளிச்செய்கிறார் (அவருடைய இத்யாதி) (அதுத்தமம்) யஸ்மாதுத்தம ந்நாஸ்தி தததுத்தமமென்று பஹுவரீஹி. தோஷ்யுவிஷ்ட்டதை யாலே தாமேக்குபைக்குத்தமமான பாத்ரமென்றபடி. ‘ அறியவிய ம்புகேன் ’ என்ற உத்தமனாலே ‘என்னை’ என்றதுசுத்தமன்றோ ‘எ ன்னை’ என்று சொல்லவேண்டுமோவென்ன இதுக்கு இரண்டுதாத் பர்யமருளிச்செய்கிறார் (நாட்டார்இத்யாதிவாக்யத்தவயத்தாலே) ‘காரிமாறன்’ என்றும்போராதோ ‘ பிரான் ’ என்னவேண்டுமோ வென்ன (ஆழ்வார்இத்யாதி) ‘பிரான்’ என்றும்போராதோ காரிமாறப்பதந்தானென்ன (காரிஇத்யாதி) ‘காரி’ என்று ஆழ் வார் திருத்தகப்பனார்; ‘மாறன்’ என்று ஆழ்வார் திருநாமம். ஸ்ரீம

தூரகவிகள் நிஷ்ட்டாநுகுணமாக ப்ரசித்தபாதகமாத்ரமாகச்சொல்லாதே பின்னையுமுள்ளவற்றையெல்லாங்கூட்டி யருளிச்செய்கிறார். (அநாதீத்யாதிவாக்யசதுஷ்டயத்தாலே) ‘பாற்றி’ என்றது நசிப்பித்து என்றத்தமாய் அத்தை வ்யாவர்த்தயபூர்வகமாக வருளிச்செய்கிறார் “ ள்ஷிஷுஃ ” (ள்ஷிஷுஃ) இத்யாதி. (பாபக்ருத்த்யாம்) பாபக்ரியையை; “ க்ருத்யாக்ரியாபெவதயொஃ ” (க்ருத்யாக்ரியாபெவதயொஃ) என்றிறேறிகண்டு, ‘அருளிணை’ என்றதுக்கு அர்த்தம் (தன்புகழ்இத்யாதி) (எண்டிசைஎன்றது) எட்டுத்திக்குகளைன்றாய் அதமஞ்சாக்ரோசந்திபோலே தத்ரதத்யயாச்சொல்லுகிறதென்கிறார் (விசேஷேத்யாதி) ஆழ்வாரை யதுபவிக்ஷிவிவர் பரோபதேச ப்ரவ்ருத்தராய் எல்லாராயுமழைக்கிறதெனன்னவருளிச்செய்கிறார் (தொண்டர் இத்யாதிவாக்யத்யத்தாலே) ‘சடகோபனருள்’ என்றதுக்குவ்யாவர்த்தய பூர்வகமாக தாத்பர்யம் (மயர்வறஇத்யாதி) வ்யாவ்ருத்திதன்னையுபபாதிக்கிறார். (அவ்வருள்இத்யாதி) அயலான-அசலான, ‘ஒண்டமிழ்’ என்றுவிசேஷிக்கையாலே திருவாய்மொழி யருளிச்செய்தவருள் தோன்றுகையாலும், ‘சடகோபனருள்’ என்கையாலும் பண்டைவல்வினைபாற்றியருளினவருளைச்சொல்லுகையாலும் இவ்விரண்டுக்கும் விசேஷணத்தை தர்ஸிப்பிக்கிறார். (பாலேய் இத்யாதி) ‘காரிமாறப்பிரானெண்ணைக்கண்டுகொண்டு பண்டைவல்வினை பாற்றியருளிணை (இந்த) ஒண்டமிழ்ச்சடகோபனருளை எண்டிசையுமறிய வியம்புகேன்’ என்றந்வயம்.....(எ)

எட்டாம்பாட்டு.

அருள்கொண்டாடுமடியவரின்புற
 வருளிணைவ்வருமறையின்பொரு
 ளருள்கொண்டாயிரமின்றமிழ்பாடின
 னருள்கண்டரிவ்வுலகினிலிமிக்கதே.

ப்ரதிபதம்.

அடியவர்-சேஷபூதர். இன்புற-ஆநந்தநிர்ப்பரராக, அருள்-க்ருபையை, கொண்டாடும்-கொண்டாடும்படி, அவ்வருமறையின்பொருள்-மறையினந்தவரும்பொருளை, அருளிணை-ப்ரசாதித்தருளிணை, அருள்கொண்டு - ஈஸ்வரக்ருபையையவலம்பித்து, ஆயிரம்-ஆயிரம்பாட்டாய், இன் - ரஸ்யமான, தமிழ் - திருவாய்மொழி

யை. பாடினானருள்கண்டீர்-அருளிச்செய்த ஆழ்வாருடையருள்கண்டீர். இவ்வுலகினில்-இந்தலோகத்திலே. மிக்கது - மிக்கிருக்கிறது.....*

வ்யாக்யாரம்.

எட்டாம்பாட்டில், “எண்டிசையமுறியவியம்புகேன்” என்கைக்கு ஹேதுவென்னென்னில் ; ஆழ்வாருடைய அருள் சித்சிதீஸ்வர தத்த்வத்ரயத்தையும் சுபளிகரித்திருக்கையாலே யென்கிறார்.

(அருள்கொண்டாமடியவர்) இவ்வாழ்வார் தம்மைப்போலே யிருக்குமவர்கள். “அதுவுமவனதின்னருள்” என்றும், “அருள்பெறுவாரடியார்தம்மடியன்” என்றுமிருக்குமிவர்தம்மைப்போலே, “ஆனைக்கன்றருளையிந்த” என்றும், “நின்னோடுமொக்கவழிபடவருளினாய்” என்றும், “அருள்புரிந்தசிந்தை” என்றும், “நின்னருளேபுரிந்திருந்தேன்” என்றும், “அருளாதொழியுமே” என்றும், இப்படிகளாலவனருளைக்கொண்டாடு மடியவர். இப்படியே பகவத்ப்ரசாதத்தையே கொண்டாடிப்போருமவர்கள். பகவத்ப்ரசாதவேறுதவாக ஸ்வகதமான கர்மஜ்ஞாநபக்திகளை உபாயமாக ஆதரிக்குமவர்களன்றிக்கே, “கேவலபகவத்ப்ரசாதமே உஜ்ஜீவநவேறுது” என்றிருக்குமவர்கள். தந்தாம்பக்கலுள்ள ஆறுகூல்யங்களை ப்ரசாதபலமாக நினைத்திருக்குமதொழிய, ப்ரசாதமாக நினைத்திராதவர்கள். இவரிப்படிநினைத்திருக்கிறது மற்றையாழ்வார்களுையிறே, “ஆழியானருளே” என்றும், “நின்னருளேபுரிந்திருந்தேன்” என்றுமிறே அவர்கள் பாசுரங்கள். (இன்புற) ஆநந்தநிர்ப்பரராக. “எண்ணாதனகளெண்ணுநன்முனி வரின்பந்தலைச்சிறப்ப” என்கிறபடியே. - சாதந்திலவ்யமின்றிக்கே பகவதநுபவமே யாத்ரையாபிருக்கும்படியாக. (அருளினானவ்வுருமறையின்பொருள்) அவ்வுருமறை - ப்ரசித்தமாய்ப் பெறுதற்கரிதா யிருக்கிறமறை. அதாகிறது- வேதரஹஸ்யமான உபநிஷத்திறே. அவ்வுருமறையின்பொருளையருளினான்- நித்யசத்வஸ்த்தர்க்கல்லது தோன்றாத உப

நிஷதார்த்தத்தையு மருளிச்செய்தார். பரமசாத்தவிகர்க்கு நித்யமான ஐஸ்வர்யமும் - உபநிஷதரஹஸ்யமிதே ; “ ஸாஹிஸ்ரீரூபி-தாஸதாம் ” (ஸாஹிஸ்ரீரூபிஸாஸதாம்) என்னக்கடவதிதே. அதாவது - “ ஸாஹிஸ்ரீ ” (ஸர்வரூபி) என்றும், “ ராவொவெஸி ” (ரஸ்தீஸி) என்றுஞ்சொல்லுகிறவிஷயத்தை தத்ப்ரசாதத்தாலேலபிக்கை. “ ஷஷெவ்வாநநயாதி ” (ஷஷிஸிஸாஸநநயாதி) என்றும்; “ த்ஷெதாவெவெஸாஹி ” (த்ஷெதாவெவெஸாஹி) என்றுஞ்சொல்லக் கடவதிதே.

(அருள்கொண்டு) இவர்தாம் ஸ்வபுத்தியாலே யருளிச்செய்தாரன்று, “ மயர்வறமதிரலமருளிணன் ” என்கிறபடியே - ப்ரசாதலப்தஜ்ஞாநத்தை முதலாகக்கொண்டு, தத்ப்ரேரிதராய்க் கொண்டாயிற் றருளிச்செய்தது. “ என்னுகியேதப்புதவின்றித்தன்கவிதான்சொல்லி ” என்கிறபடியே - பிறபோபாதி, கவிபாடுகிறதாரும் விஸ்மிதராம்படி. நிரவத்யமாகவிதே கவிபாடுவித்துக்கொண்டது, (ஆயிரமின்றமிழ்பாடினன்) “ உதாவ்ஸிஸூஹஸூரணி ஸ்ரோகாநாஸிஸூவாநூஷி ” (உதாவ்ஸிஸூஹஸூரணிஸூவாநூஷி) என்றற்போலே ஆயிரமாகவாயிற்றுப்பாடிற்று. ஓராத்மாவுக்கு ஹிதாம்சத்துக்கோரோ பாட்டேயமையும் படியிதேயிருப்பது, (இன்றமிழ்பாடினன்) தூவகாஹமானவர்த்தத்தை “ வாஹெவெவெவெவெவெ ” (வாஹெவெவெவெவெ) என்கிறபடியே ரஸகநமாகவும் சர்வாதிகாரமாம்படியாகவும்பாடினார். (பாடினானருள்கண்டார்) “ மயர்வறமதிரலமருளிணன் ” என்னும்படியான அருளல்ல, அதுதன்னையும் விளக்குகொண்டிருக்குமருளிதே ஆழ்வாரருள். ஈஸ்வரன் கைவிட்ட ஆக்மாக்களிலும், அவர்களுடைய தூர்க்கிணைக்கண்டு திருத்த வெருப்பட்டபடியாலே இவரருள் ப்ரத்யக்ஷமன்றோவென்கை. (இவ்வுலகினி ல்மிக்ககே) சிதசிதீஸ்வரதத்த்வத்யத்தையும் கபளீகரித்திருக்கை, “ அதினில்பெரியவென்னவா ” என்று பகவத்

விஷயத்தில் தமக்குண்டான அபிநிவேசத்தளவும் போரு
மாயிற்றென்னளவிலேக்ருபையும். (அ)

அரும்பதம்.

‘ஹேதுவென்னெனில்’ என்றது- எல்லாரும் சிந்தித்துவிடும்படி சொல்லுகைக்கு ஹேதுவான வருடைய வதிசயமென்னென்னிலென்றபடி, கபளீகரித்திருக்கையாலே என்றவநத்தரம் ‘இயம்புகேன்’ என்றுசேஷம். அருள் கபளீகரித்திருக்கையாவது - தன்னதிசயத்தாலே தத்தவத்யத்தையும் விஞ்சியிருக்கை, இவ்வாழ்வாரும் மற்றவர்களு மருளைக்கொண்டாடினாராவென்ன வருளிச்செய்கிரூர் (அதுவுமவனத்தியாதி) அருளைக்கொண்டாடுகைக்கு ஹேதுவேதென்ன (இப்படிஇத்யாதி) இவர்கன்பக்கலாநுகூல்பார்க்களிருக்க பகவத்ப்ராஸாதமே யுஜ்ஜீவநகரமாகக் கூடுமோவென (தந்தாமத்தியாதி) ‘அருள்கொண்டாடுமடியவர்’ ஆழ்வார்களேயாகவேணுமோவென்ன (இவரித்தியாதி) இதுகுக்குரியாமகளைதெள்ள (ஆழியான் இத்யாதி) பதார்த்தமருளிச்செய்து தாத்பர்யார்த்தமருளிச்செய்கிரூர் (எண்ணுதனகள் இத்யாதி) எண்ணுதனகள்-அஸங்கயேயகல்யாணகுணங்கள், சாதநரத்தாநிஷேஷம்பண்ணுகிற, விபரபந்தத்தை யறுஸந்திக்கவே யவர்களுக்குண்டான வத்யவசாயம் ஈஸத்திரமாமென்று இவ்வாக்யத்துக்கு தாத்பர்யம், ‘மறையின் பொருள்’ என்றதுக்கு தாத்பர்யார்த்தம் (சித்தியேத்தியாதி) ‘அருளினான்’ என்கைக்கு அதனுடைய றீர்மையேதென்ன வருளிச்செய்கிரூர் (பரமேத்யாதி) உபநிஷேந்ரஹஸ்யம் சிரிபதென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (ஸாஹீத்தியாதி) ‘ஸா’ என்றுநரயைச்சொன்னாலும் அதுக்கு ததர்த்தத்வராவென்று கருந்து. ஸத்த்வநிஷேட்டர்க்குத்தோற்றுகிற அர்த்தமேதென்ன (அதாவது இத்யாதி) உத்தார்த்தேப்ரமாணம் (ஏஷுஇத்த்யாதி) பகவதஃ ஆநந்தஹேதுத்வே நானந்தயதீதிவ்யபதேஸாஸ்சேதி சூத்ரார்த்தஃ. அருமறையின்பொருளையருளின்ப்ரகாரமேதென்னு மாசாங்ககூயிலே ‘அருள்கொண்டு’ என்றருளிச்செய்தாொன்று திருவுள்ளம்பற்றி வ்யாவர்த்த்யபூர்வகமாக பகவத்க்ருபை மூலமென்று தாத்பர்யமருளிச்செய்கிரூர் (இவர்தாம் இத்யாதி) அவனோப்ரேரித்தானென்ன (என்னாகியேஇத்யாதி) அநந்தமானவேதார்த்தத்தை சங்க்ரஹித்து சஹஸ்ரசங்க்யையாக ப்ரபந்திகரித்தாரூண்டோவென்ன (சதுர்வீம்ஸதீஇத்த்யாதி) ஸ்ரீராமாயணத்தோடு ஸமமாக இருபத்தநாலாயிரமாகப்பாடாதே ஆயிரமாகப்பாடுவானென்னென்ன (ஓராத்தமாவுக்குஇத்த்யாதி) “சடகே பசுருள்” என்றற்போலே ‘பாடினானருள்’ என்றதுக்கு ஹார்த்

தாத்பர்யம் (மயர்வறஇத்யாதி) 'கண்டர்' என்றதுக்கு தாத்பர்ய மருளிச்செய்கிறார். (ஈஸ்வரன் இத்யாதி) "ஹோக்ருதஹித்யோக்ரு" (ஸ்ரீக்ஷத்ஜலேக்ஷ) என்கிறவ்யுத்தப்பத்தியை யுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (சிதசிதீஸ்வரோத்யாதி) தம்முடையபக்கல்பண்ணின க்ருபையை த்ருஷ்டாந்தமுசேந விவரிக்கிறார். (அதனில்இத்யாதி) 'அருள்கொண்டாடுமடியவரின்புற வவ்வருமறையினுடைய பொருளையருளினான்; அருள்கொண்டாயிர மின்றமிழ்பாடினனுடையவருளிவ்வுலகினில்மிக்கதேகண்டர்' என்றவ்யம்.....(அ)

ஒன்பதாம்பாட்டு.

மிக்கவேதியர்வேதத்தினுட்பொருள்
நிற்கப்பாடியென்னெஞ்சுணிறுத்தினான்
தக்கசீர்ச்சடகோபனென்னம்பிக்காட்
புக்ககாதலடிமைப்பயனன்றே.

ப்ரதிபதம்.

மிக்கவேதியர்-அதிசயித்தமுமுக்ஷுக்களுடைய. வேதத்தின்-வேதத்தினுடைய. உட்பொருள்-குறியமான அர்த்தத்தை. நிற்க-நிற்க. பாடி-ப்ரபத்திவிஷயமாகப்பாடி. என்னெஞ்சுள்-என்மறஸ்ஸிலே. நிறுத்தினான்-சுப்ரதிஷ்ட்டிதமாம்படிபண்ணினார். தக்க-தகுதியான. சீர்-ஜ்ஞாராதிபூர்த்தியையுடைய. சடகோபனென்னம்பிக்கு-என்னுடையபூர்ணரான ஆழ்வார்க்கு. ஆட்புக்ககாதல்-தாஸ்யத்திலே ப்ரவேசத்தாலுண்டானகாதல். அடிமை-தாஸ்யதைக்கு. பயனன்றே-ப்ரயோஜநமதுவே.....*

வ்யாக்யாநம்.

ஒன்பதாம்பாட்டில், "ஆழ்வாருடைய அருளுலகினில்மிக்கது" என்கைக்கடியென்னென்றில்; என்னுடையதண்மைபாராதே சகலவேதங்களினுடைய ரஹஸ்யார்த்தத்தைப்பாடி, அத்தையெனக் ரூபகரித்தாரென்கிறார். "நீசனேன் நிறையொன்று மிலேனென்கண் பாசம்வைத்த பரஞ்சுடர்ச்சோதி" என்றவ்விஷயத்தில் ஆழ்வாரருளிச்செய்தத்தை, ஆழ்வார்திருவடிகளிலே யிவரருளிச்செய்கிறார்.

(மிக்கவேதியர்) ப்ரமாணஸ்ரேஷ்ட்டமானவேதத்தையே நிரூபகமாகவுடையவர்கள். 'உளஞ்சுடர்மிகுசு

ருதியுள்” என்றும்வாரருளிச்செய்யக் கேட்டிருக்கையாலே, “புரோணஸூக்ஷ்ம” (ப்ரஹ்மஸூக்ஷ்ம) என்கிறார். அநேகசாகாத்யநம் பண்ணினவர்களென்றுமாம். (வேதத்தினுட்பொருள்) சகலவேதங்களினுடைய ரஹஸ்யார்த்தத்தை. வேதாந்தரஹஸ்யம் - ததீயசேஷத்வ பர்யந்தமான பகவச்சேஷத்வ மென்றிறே வைதிகசாஸ்த்ரம் நிர்ணயித்தது. (நிற்கப்பாடி) தூர்க்ரஹமான இந்தரஹஸ்யார்த்தத்தைக் கேட்பார்க்குப் ப்ரதிபத்திவிஷயமாம்படிபாடி. “பரமனைப்பயிலும் திருவுடையார்வலோலும்” என்றும் “எம்மையாளும்பரமர்” என்றுமருளிச்செய்தாரிறே. (என்னெஞ்சுணிந்துதினான்) பகவச்சேஷத்வத்துக்குங் கூடமேட்டுமடையான என்னெஞ்சிலே யிந்தைஸ்த் திரமரங்கினார். கல்லைத்தொளைத்து அதிலேநீரைநிறுத்துவாஸூர்ப்போலே, நிர்விவரமான என்னெஞ்சுக்குமிதுவே விஷயமாம்படிபண்ணினார். இதிறே - எந்தண்மையைப்பாராதே யென்றிறத்திற்பண்ணின வுபகாரம்.

(தக்கசீர்ச்சடகோபன்) இதுதொடங்கி உபகாரஸம்ருதியாலே தமக்குப்பிறந்த அபிநிவேசத்தைப்பேசுகிறார். (தக்கசீர்ச்சடகோபன்) “சர்வேஸ்வரன்கவிகள்” என்றால் தகுதியான கல்யாணகுணங்களை யுடைய ஆழ்வார். “அயர்வறுமமரர்களதிபதி” என்றால் சர்வேஸ்வரத்வத்துக்குப்போரும்படி யிருக்குமாபோலே, “சர்வேஸ்வரன்கவிகள்” என்றால் போரும்படியாயிற்றுழ்வாரிருக்கும்படி; “எற்கும்பெரும்புகழ் வானவீசன்கண்ணன்றனக் கேற்கும் பெரும்புகழ்வண்குருகூர்ச்சடகோபன்” என்றுதாமேயருளிச்செய்தாரிறே. (என்னம்பிக்கு) அதுக்குமேலே யொருபௌஷ்கல்யமிறேயிது. என்னை விஷயிகரிக்கைக்குத்தகுதியான சீலாதிகுணபௌஷ்கல்யத்தை யுடையவரானவர்க்கு. (ஆட்புக்ககாதல்) அநந்யார்ஹ சேஷமாக்கினருசி. (அடிமைப்பயனன்றே) இந்தருசியன்றே அப்போதேதாஸ்யமான ப்ரயோஜகத்தோடே வ்யாப்தமாயிருப்பது. பகவத் விஷயத்தில் ருசியடியாகப்பிறந்ததாஸ்யம், சரீரவிலேஷ

ம்பிறந்தால் அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே ஒருதேசவிசேஷத்திலேசென்றால் பெறக்கடவதாயிறேபிடுப்பது; அங்ஙனன்றிக்கே, ஆழ்வார்பக்கல் பிறந்தருசி, இச்சரீரத்தோடேயிங்கேயாழ்வார் திருவடிகளிலே யெல்லாவடிமையுஞ் செயலலாம்படிபண்ணும். ‘துயாறுகடரடிதொழுதெழு’ என்றுமுதலிலே அபிநிவேசித்த ஆழ்வார்க்கு * முனியேகாள் முகணுக் கவ்வருகையிறே பேரூயிற்று; இவ்விஷயத்திலிருசிபிறந்தால் அத்தனைவிளம்பியாதென்கிறது. அன்றேயென்றது - ஆமென்றுமாம்.....(க)

அரும்பதம்.

மிக்கதென்சைக்கு என்றது- மிக்கதென்றிகையென்றபடி. ப்ரீமதரகவிசைக் கங்காதிரத்தினின்றும்ஆழ்வாருடைய தவ்யதேஜஸ்ஸலை ஸாக்ஷாத்கரித்துவந்த மஹாயோகிசுளாகையாலே இவருக்கொரு தண்மைபுமுண்டோவென்ன வ்யாக்யாதார்த்தமுடையகேசுரைசம்பென்றருளிச்செய்கிறார் (நீசனேன்இத்யாதி) ‘மிக்க, என்றதுசூர்ஸோஷ்டந்தையும் பஹுஷ்வமும் என்றிரண்டர்த்தம்’ முந்தினதையருளிச்செய்கிறார் (ப்ரமாணேத்யாதி) ப்ரமாணஸ்வரூப்யம்பெனருஷேபத்வாதிகளாலே, இப்படி விசேஷணமிட்டிச்சொல்ல வேண்டிமோவென்ன; ஆழ்வார்விசேஷணமிட்டாற்போலே யருளிச்செய்தாரொன்கிறார் (உளன் இத்யாதி) இரண்டாமர்த்தம் (அநேகேத்யாதி) வேதார்த்தம் பகவச்சேஷத்வமன்றே, உன்பொருளை தன்னெஞ்சில் நிறுத்துகையாவதென்னென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (‘வேதாந்தரஹஸ்யம்’ என்றுதொடங்கி ‘ஸ்த்திரமாக்ஷிரார்’ என்னுமளவும்) ஆழ்வாரோலிக்கொள்ளத்தாயின்கே யடிமைசெய்கையாலே நமக்கிங்கே சித்தித்தவடிமை ஆழ்வாருக்கர்ச்சாவதாரமேலிக்கொள்ளமாட்டாமையாலே பரமபத்திலே சித்தித்ததென்றபடி, வேதாந்தரஹஸ்யம்ப்ரணவத்தில் சதார்த்தயர்த்தம், உக்தார்த்தத்துக்குத்தருஷ்டாந்தமுடைய விவரிக்கிறார் (கல்லைத்தொனைத்தித்யாதி) நிர்விரமான பகவச்சேஷத்வம்கூடப் புருராதபடி கீழோடேயிவ்வர்த்தத்துக்குச் சேர்த்தியாகையாலே ப்ரக்ருதார்த்தோப ஸம்ஹாரம்பண்ணுகிறார். (இதிறே இத்யாதி)

‘இததொடங்கி என்றது’ இந்த அர்த்தமும் மேற்பாட்டும், தக்கவென்றதற்கொன்று சொல்லவேண்டுகையாலே சர்வேஸ்வரான்கவி என்றுசொல்லுகைக்குத்தக்கவொன்றர்த்த மருளிச்செய்கிறார் (சர்வேஸ்வரன்இத்யாதி) உண்ணந்தனக்குக்கவியென்றாலே

ற்கும் பெரும்புசும் என்றுகருதி ப்ரமாணமருளிச்செய்கிறார். (ஏற்கும் இப்பாதி) 'தக்கசீர்' என்றபோதே கல்யாணகுணங்களைச்சொல்லியிருக்க 'நம்பி' என்பானென்னென்னில் அருளிச்செய்கிறார். (அதுக்குமேல் இப்பாதிவாக்யத்வயத்தாலே) 'ஆள்புக்ககாதல்' ஆள்புக்குப்பண்ணினகாதல். இத்தையருளிச்செய்கிறார். (அந்நயே த்யாதி) அடிமையை பயனாக-பலமாக, உடைத்தானதென்று அர்த்தமருளிச்செய்கிறார். (அப்போது இப்பாதி) வ்யாவர்த்தபூர்வகம் விவரணம்பண்ணுகிறார். (பகவத்யாதி) இத்தை மூதலிக்கிறார் (துயர் இப்பாதி) முந்தினவர்த்தத்தில் 'அன்றேபடிமைப்பயன்' என்ற ந்வயம். இரண்டாமர்த்தத்துக்கு யதாஃரமந்வயம்.....(௬)

பத்தாம்பாட்டு.

பயனன்றுகிலும்பாங்கலராகிலும்
செயல்நன்றுகத்திருத்திப்பணிகொள்வான்
சூயில்நின்றூர்பொழில்சூழ்குருகூர்நம்பி
முயல்கின்றேனுன்றன்மொய்கழற்கன்பையே.

ப்ரதிபதம்.

பயனன்றுகிலும் -ப்ரயோஜநமில்லாதேயாகிலும், பாங்கலராகிலும்-பாங்கலராகிலும், செயல்-வ்யாபாரத்தை, நன்றாக-அதுஷ்ட்டாரநாயந்தமாக, திருத்தி-சிக்ஷித்த, பணிகொள்வான்-பகவத்பாகவதைகங்கர்யத்தில் அந்வயிப்பிக்கிறார். சூயில்-ஆழ்வார்பரிசாரத்திலே யிருக்கிறசூயில்களுக்கூட, நின்ற-நின்ற, ஆர்-திருவாய்மொழியைப்பாடுகிற ஸம்ருத்தியையுடைய, பொழில் - பொழிலாலே, சூழ்-சூழப்பட்ட, குருகூர்-திருநகரிக்கு, நம்பி-நிர்வாஹகாரனவரோ, உன்றன்-தேவரீருடைய, மொய்-ஸ்ஸாரக்யமான, கழற்கு-திருவடிகளுக்கு, அன்பையே-அன்பையே, முயல்கின்றேன் - அர்த்தியாநின்றேன்.....

வ்யாக்யாரம்,

பத்தாம்பாட்டில், ஆழ்வார்தமக் குபகரித்தவுபகாரத்தை யநுசந்தித்தவாரே, தாமியுக்குமுன்பு ஆழ்வார்விஷயத்தில் நின்றநிலையடங்க முதலடியிட்டிலராகித்தோற்றுக்கையாலே, அவர்பண்ணின வுபகாரத்தைப்பேசுகிறார். ஆசார்யன்பண்ணின உபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமில்லையோவென்னில்; “சூத்ராவ்யுபூவீஃஷரூநூததூஃ”

க^{௧௦௨௩} (க்யூ^{௨௦}வா^௨பு^௨பி^௨வா^௨ந^௨த^௨பு^௨) என் னு- பஞ்சாசக் கோடி விஸ்தீர்ணையான பூமியும் ஸத்ருஸம ல்லவென்றிறே சாஸ்த்ரம். அவனிவனுக் குபகரித்தது சர் வாநிகமா யிருப்பதொரு மிதுநத்தையானல், அப்படியே யிருப்பதொரு மிதுநத்தையுபகரித்தாலிறே இவன் ப்ரத் யுபகாரம்பண்ணினாவது; ஆகையாலே ஆசார்யவிஷயத் திலெல்லாம் செய்தாலும், அவன்பண்ணினவுபகாரத்தை ப்பார்த்தால் “ ஒன் னும்செய்திலன் னான் ” என்று முகக்கு றைவாளாய்ப் போருமித்தனை.

(பயனன்றாகிலும்) நாட்டிலேயொருவனுக் குப கரிப்பது ஒருப்ரயோஜநத்தைப்பற்றியிறே, அங்கனொரு ப்ரயோஜநமில்லாதிருக்கச்செய்தேயும். (பாங்கலராகிலு ம்) ப்ரயோஜநமில்லாவிட்டால், சொல்லுகிறபோது ஹி தங்கேட்கைக்குப் பாங்காயிருக்கலாமிறே; அங்கன்பாங்கி ன்றிக்கே யிருந்தார்களேயாகிலும். இப்படியிருக்குமவர்க ளுக்கு ஹிதஞ்சொல்லுகைக்கு ஹேதுவென்னென்னில்; இ வர்களநர்த்தம்பொறுக்கமாட்டாமையிறே; இப்படியுபதே சிப்பாருண்டோவென்னில்; ராவணனுடைய துர்க்கதியைக் கண்டு “ ஶித்ரு ஶைவயிகு^௨கூ^௨ரூ^௨ ” (ஶித்ரு^௨ ஶ^௨ய^௨க^௨ரூ^௨) என்று அவனுக்கு ஹிதஞ்சொன்னாஸிறேபிராட்டி; ஒருவ ன், தலைக்கடையையும் புழைக்கடையையும் அடைத்துக் கொண்டகத்துக்குள்ளேகிடக்க, அகம்நெருப்புப்பட்டிவே காரின்றால் கண்டிரின்றரவிக்கும்போது, தங்களுக்குக் கொ ரு ப்ரயோஜநத்தைப்பார்த்தல், உள்ளேகிடந்தவனபேகூழி த்ததுக்காக வாதலன்றிறேயவிப்பது; இப்படியாயின்றழும் வார்படியும். (செயல்நன்றாக) தனக்கொரு ப்ரயோஜநமி ல்லையேயானாலும், எதிர்த்தலைபாங்கன்றியே யொழிந்தால் அவனுஜ்ஜீ ஶிக்கும்படி யென்னென்னில்; தன்னுடையசெ யலாலேயெல்லாம்நன்றும்படிபண்ணி. இவன்செயல்தான் நன்றும்படி யென்னவுமாம். (திருத்திப்பணிகொள்வான்) “ தீர்ந்தவடியவர் தம்மைத்திருத்திப்பணிகொள்ளவல்ல ” என்று- “ ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுந்தானே ” என்றத்யவசி

த்திருக்கு மவர்களுடைய விரோதியைப்போக்கி அடிமை கொள்ளு மவனென்றதிறே சர்வேஸ்வரனை; அங்கனன்விக்கே, இவையொன்றுயின்விக்கே யிருக்குமவர்களையும் திருத்திப்பணிகொள்ளு மவரிதே ஆழ்வார். பணிகொள்வான் - “ குருகூர்நம்பி ” என்றந்வயம்.

குயிலினின்றூர் பொழில்சூழ் என்றவிடம் திருத்திப்பணிகொள்ளும்படிக்கு த்ருஷ்டாந்தம். இவரொருகாலத்திலே ஆற்றாமையாலே “ காணவாராய் ” என்றுகூப்பிடுவது மொருபாசுரமுண்டு; “ யாவர்நிகரகல்வானத்தே ” என்றுகனித்துச்சொல்லுவது மொருபாசுரமுண்டு; இவர்பாசுரத்தைக்கேட்ட குயில்களும் செவியொத்து அத்தாலே யிப்பாசுரத்தையேசொல்லும்; ஆக இரண்டுபாசுரத்துக்கும் குயில்களாயிற்றுப்பயிற்றுவன. (குருகூர்நம்பி) “ ஊரும்நாடுமுலகமுந்தன்னைப்போல் ” என்றுசேதநருடைய வளவன்றிக்கே, தீய்க்கருகளளவு மேலும்படியாயிற்று ஆழ்வாருடைய பூர்த்தியிருப்பது. (முயல்கின்றேனுன்றன்மொய்கழற்கன்பையே) உன்னுடைய ஸ்லாக்யமான திருவடிகளுக்கன்பையே முயல்கின்றேன் - அர்த்தியாநின்றேன். செய்கிறவடிமையால் பர்பாப்திபிறவாமையாலே, ‘ திருவடிகளிலே யெனக்கபிரிவேசம்வேணும் ’ என்றாந்திக்கிரூரிதே. “ என்னைத்தீமனங்கெடுத்தாயுனக்கென்செய்கேன் ” என்றாழ்வார்தாம்அவ்விஷயத்திலே தடுமாறினாற்போலே, பண்ணினவுபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரங் காணாமையாலே தடுமாறுகிரூர்..... (க0)

அரும்புத்தம்.

“ ஆட்புக்ககாதலடிமைப்பயனன்றே ” என்று தாமதுகூலராய் கைக்காய்களைப்பண்ணிக்கொண்டிருக்க, ‘ பயனன்றுகிலும் பாங்கலராசிலும் ’ என்றதுஸந்திக்கக்கூடுமொவென்ற சங்கையிலே அதுதன்னெஞ்சிற்படாமையாலே யருளிச்செய்கிறொன்று அவதாரிகை. (ஆழ்வார் இத்தயாதி) தமக்கு - மதரகவிகளுக்கு, உபகாரத்தை என்றது - ‘ என்னெஞ்சுள்ளிறுத்தினுன் ’ என்றத்தைக்கடாகூழித்து ‘ இதுக்குமுன்பு ’ என்றது - ‘ பயனன்றுகிலும் ’ இத்தயாதுயதுஸந்தானத்துக்கு முன்பென்றபடி. ‘ அவன்பண்ணின உபகார

ம்' என்றது-தன்பக்கலொன்றுமின்றிக்கே யிருக்கப்பண்ணின உபகாரமென்றபடி முதலடியிட்டதாகத் தாற்றமைக்கு ஹேதுதாம் பண்ணின அநுகூலாசரணம் சத்ருஸமல்லாமையாலே யத்தைப்பண்ணக்கூடாதென்று கருத்தி, ப்ரத்யுபகாரம் - ஸத்ருஸோபகாரம் ப்ரத்யுபகாரரில்லாமைக்கு சாஸ்த்ரங்காட்டினவநந்தரம் உபபத தியுங்காட்டுகிறார் (அவனிவனுக்கித்யாதி) தூர்க்கதிகண்டுபதேசிக் கைக்குப்பத்தியுங்காட்டுகிறார் (ஒருவன் இத்த்யாதி) அகம்-கருஹம், சங்காசமாதான பூர்வகமெடுத்த ப்ரதீகத்துக்கு தாத்பர்யம் (சனக் கு இத்யாதி) ஸ்வப்ரயோஜநயில்லாதேபோனாலும் அவன் ப்ரயோஜநமானாலும் சித்திக்கவேண்டாவோவென்று சங்கைக்குக்கருத்தி, 'செயல்நன்றாக' என்றது சாமாந்யமாகவிருக்கையாலே, ஆழ்வாருடையசெயலாலே என்று கீழருளிச்செய்து இவன்செயலை நன்றாகப்பண்ணியென்றர்த்தாந்தரம் (இவன்இத்த்யாதி) திருத்தினன்றதுக்குத் திருநதாதவரையும் திருத்தியென்றாய் வ்யாவர்த்தய பூர்வகமாக தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் " தீர்த்த" இத்த்யாத்வாக்ய த்வயத்தாலே (இவையொன்றுமின்றிக்கேஎன்றது) ப்ராப்யமவனே என்றும் ப்ராபகமவனே என்றும் சொல்லுகிற அத்த்வசாயங்களின்றிக்கே என்றபடி, 'கொள்வான்' என்றது கொள்ளுகைக்காகவென்று போராமைக்காக அநவயங்காட்டுகிறார் (பணிகொள்வான் இத்த்யாதி) செவியொத்து அத்தாலே-செவியாலே, பயிற்றுமை - அப்யசித்துச்சொல்லுகை, 'நம்பி' பததாத்பர்யம் (ஊரும்இத்த்யாதி) 'மொய்' ஸ்லாக்யதை, 'கழற்கு' என்றது சம்பந்தசாமாந்யவந்ஷட்டியாய் விஷய விஷயீபாவணையிட்டு தாத்பர்யம் (செய்கிறஇத்த்யாதி)முன்பே அபிநிவேசமுண்டாயிருந்ததுவர் புற அத்தை பரார்த்திப்பானென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (எண்ணித்த்யாதி)(க0)

பதினொன்றும்பாட்டு.

அன்பன்றன்னையடைந்தவர்கட்கெலா

மன்பன் தென்குருகூர்நகர்நம்பிக்

கன்பனாய்மதுரகவிசொன்னசொல்

நம்புவார்பதிவைகுந்தங்காண்மினே.

ப்ரதிபதம்.

அன்பன்-ஈஸ்வரன் வாத்தஸல்யத்தையே நிருபகமாகவுடையவன், தன்னை-தம்மை, அடைந்தவர்கட்கெலாம்- ஆஸ்ரயித்தவெல்லார்பக்கலிலும், அன்பன்-வாத்தஸல்யத்தையுடையரான, தென்-ஸ்ந்ருஹணீயமான, குருகூர்நகர்-திருநகரீக்கு, நம்பிக்கு - நிர்வா

வுமன்றிக்கே ததீயரளவுமன்றிக்கே ஆசார்யவிஷயத்திலே ஸக்தராய். தனக்குபுருஷார்த்தம் வேண்டியிருக்கில் பகவ த்விஷயத்தைப் பற்றவமையும் ; அங்ஙன்தானுகந்ததன்றி க்கே “ ஈஸ்வரனுகப்பே புருஷார்த்தம் ” என்றிருக்கில் பாகவதர்களைப்பற்ற வமையும் ; “ ஜாநீகூடெத்யவெஜி து ” (ஐநீத்யூக்ஷதம்) ‘ ஜிபுராணாஹிபாணுவா:’ (மயுஸூஸூஸூஸூஸூ) என்று - பாண்டவர்களைத்தனக்கு தாரகராகவிதே நினைத்திருப்பது ; ஈஸ்வரனோடு ஸ்ரீவை ஷ்ணவர்களோடு வாசியற எல்லாருடையவுகப்பும் புருஷா ர்த்தமென்றிருக்கி லாசார்யனைப்பற்ற வடுக்கும் ; “ ஆசா ர்யவான் என்றாயிற்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுகப்பது ; ப்ரதம த்திலே ஆசார்யன்தனக்கு அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநமுகத்தாலே ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தைப்பிறப்பித்து பகவத்ஸமாஸ்யணவே னையிலே புருஷகாரபூதனாய், தன்னுடைய அதுஷ்ட்டாநத் தாலே யிவனைநல்வழியேகொண்டுபோய், ப்ராப்திதசையி லும் சாத்யவிவ்ருத்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்கக்கடவனாய் இப்படிபஹுமுகத்தாலே உத்தேஸ்யனாயிதே யிருப்பது. ம தூரகவிசொன்னசொல்) ஆழ்வாரைத்தாம்ப்சொன்ன பாசாரம் தமக்கினிதாயிருக்கையாலேம தூரகவியென்கிறார். (சொன்னசொல்நம்புவார்பதிவைகுந்தங்காண்மினே) இ னிதாயிருந்ததில்லையாகிலும், இப்ப்ரபந்தத்தைத்தஞ்சமா க நினைத்திருக்கும்வர்களுக்கு வஸ்தவ்யதேசம் பரமபதம். ஆழ்வாருத்தேஸ்யரானல், திருநகரியன்றே ப்ராப்யமாவ தென்னில் ; திருநகரியில் * பொலிந்துநின்ற பிரானையு ம், ஆழ்வாரானையுமா யிருபுரியாய்ச்செல்லும் ; அங்ஙன ன்றிக்கே ஆழ்வாரானையேயாய்ச்செல்லும் பரமபதம் ; “ அ டியார்நிலாகின்ற வைகுந்தமோ ” என்றும், “ வானவர்

நாடு” என்றுஞ்சொல்லக்கடவதிறே. நம்பிதிருவழுதி வள நாடுதாசர் “‘ நம்புவார்பதிவைகுந்தம்’ என்று-அவர்களி ருந்த தேசங்காண்பரமபதம்” என்றுசொல்லுவர் ; “ உ ரைக்கவல்லார்க்கு வைகுந்தமாகுந்தம் மூடொல்லாம்” என் னக்கடவதிறே ; “‘ கூரத்தாழ்வான்மகன் பிறந்தபின்பு ச ம்சாரமும் பரமபதமு மிடைச்சுவரைத்தள்ளி யொருபோ கியாபிற்றுக்காண்’ என்றுபெற்றிபணித்தார்” என்றுபிள் றே யருளிச்செய்வர்.....(கக)

அரும்பதம்.

நிகமத்தில் ‘ நம்புவார்பதிவைகுந்தங்காண்மின் ’ என்றத் தைக்கடாக்கித்தவதாரிகை (நிகமத்தில் இய்யாதி)

அன்பன் என்றவிடத்தில் பீர்தியைவிஷயா துருபமாக வாத் ஸல்யபரமாக வருளிச்செய்கிறார் (வாத்ஸல்யத்தைஇய்யாதி) அன் பன்றன்னையடைந்தவர்கள்-புரீமஹாபாகவதர்கள். இங்கு ‘ அன்ப ன்’ என்றதுபத்தன் என்றபடி, ‘நம்பி’ பதநாத்பர்யம் (அடியாரி த்யாதி) பகவானையும் பாகவதர்களையும்பற்றாமல் ஆழ்வார்விஷயந் திலன்பராவானென்னென்ன ‘அன்பன்’ ‘ தன்னையடைந்தவர்கட் கெலாமன்பன் நம்பிக்கன்பன்’ என்கிறபதங்களைக்கடாக்கித்து இ வர்களுக்குண்டான பலதாரதம்யங்களை யருளிச்செய்கிறார். (தன க்கு என்றுதொடங்கி அஞ்சுவாக்யத்தாலே)

அவர்களுக்குகப்பாகவன்றிக்கே அவன்பண்ணின வுபகார த்தாலும் பற்றவேண்டுமென்கிறார். (பரதமத்தில் இய்யாதி) ‘சொ ல்நம்புவார்’ என்னுதே ‘சொன்ன’ என்கையாலே பலிதம் (இனி தாய்இய்யாதி) (இருபுரிபாவது) ஒருவன்முறுக்கு எதிர்ப்புறுக்கு க்கு விபீதமாயிருக்கை, இங்கே நானே பரமபதம் என்றதுக்கு ஸம்வாதமாகவருளிச்செய்கிறார் (கூரத்தாழ்வானிய்யாதி) (பெற் றிபணித்தார் என்றது) இங்கேயிருக்கச்செய்தேதானே அந்தவிபூ கியிலதுபவத்தைப்பெற்றிபணித்தார், அங்குத்தையிலதுபவம் இங்

சேகிட்டுகையாலே இங்கேவிருந்தே அந்தவிபூதியை யுண்டாக்கி
 னா; ஆசையாலேயொரு போதியாயிறறென்றபடி..... (கக)

ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

ஸ்ரீபெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பு

ப்ரதிபத-வ்யாக்யாந அரும்பதங்கள்
 முற்றிற்று.

மதுரகவியாழ்வார்.

நம்முடைய ஆழ்வாருக்கு. அன்பனாய் - தாசபூதராய், மதரகவி-
ஸ்ரீமதரகவிகள், சொன்ன-அருளிச்செய்த, சொல்-பாசுரங்களை,
நம்புவார்-தஞ்சமரகநினைத்திருக்குமவர்களுக்கு, பதி-வ்யஸ்தவ்ய
தேசம், வைகுந்தம்-பரமபதமாக, காண்மின்-காணுங்கள்.....*

வ்யாக்யாநம்.

நிகமத்தில், இப்ப்ரபந்தத்தையே தஞ்சமரகநினைத்
திருக்குமவர்களுக்காவாசபூமி பரமபதமென்கிறார்.

(அன்பன்) வாத்ஸல்யத்தையே நிரூபகமாகவுடைய
யவனாயிற்றிவ்வரன் இன்னானுக்கன்பன் என்றுவிசேஷியா
மையாலே. “ ரிப-குணாபிவிவ்யூத ” (ரிபுணாபிவிவ்யூத)
என்கிறபடியே - சர்வவிஷயமாயிற்று அவனுடைய வாத்
ஸல்யமிருப்பது. அதுக்குஹேதுவென்னென்னில்; “ ஸரூ
ஷாபிவொகாதாவிதாபிதாபிதாயவ ” (ஸரூஷாபி
ஷாபிதாபிதாபிதாயவ) என்றும், “ டெவாநாபிதாபி
தாபிதாபிதாயவ ” (டெவாநாபிதாபிதாபிதாயவ)
என்றும் - ஜநகத்வப்ரயுக்தமான ச
ம்பந்தம் சர்வசாதாரணமாயிருக்கையாலே வாத்ஸல்யமு
ம் பொதுவாயிருக்கும். (தன்னையடைந்தவர் கட்டுகலா
மன்பன் தென்குருகூர்நம்பி) ஆழ்வாருடைய அன்பு அங்ஙன்
பொதுவாயன்றேயிருப்பது; “ பரமனைப்பயிலும் திருவு
டையார் யவரேலும் - அவரெம்மையாரும்பரமர் ” என்
கிறபடியே - பகவத்ப்ரபந்த நிபந்தமாயிரேயிருப்பது. த
ம்மைப்போலே “ அடிக்கீழமர்ந்துபுகுந்தேன் ” என்பா
ரெல்லாரையுத்தமக்கு நாதராகவாயிற்றுநினைத்திருப்பது.
(தென்குருகூர்நகர்நம்பி) “ அடியாரடியார்தம்மடியார் ”
என்று - தத்ப்ரபந்திகளாவும் பண்ணினப்போமத்தாலே
பூர்ணராயிருப்பார். (நம்பிக்கன்பனாய்) பகவத்ப்ரபந்த

வுமன்றிக்கே ததீயரளவுமன்றிக்கே ஆசார்யவிஷயத்திலே ஸக்தராய், தனக்குபுருஷார்த்தம் வேண்டியிருக்கில் பகவ த்விஷயத்தைப் பற்றவமையும் ; அங்ஙன்தானுகந்ததன்றி க்கே “ ஈஸ்வரனுகப்பே புருஷார்த்தம் ” என்றிருக்கில பாகவதர்களைப்பற்ற வமையும் ; “ ஜாநீகூாடுதூவடுபி து ” (ஜநீஷுஸூகீஸுத) “ பிபுராணா ஹிவாணவாஃ ” (ஸுஸுராணஸுஸூகீஸுத) என்று - பாண்டவர்களைத்தனக்கு தாரகராகனிறே நினைத்திருப்பது ; ஈஸ்வரனோடு ஸ்ரீவை ஷ்ணவர்களோடு வாசியற எல்லாருடையவுகப்பும் புருஷா ர்த்தமென்றிருக்கி லாசார்யனைப்பற்ற வடுக்கும் ; “ ஆசா ர்யவான் என்றாயிற்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுகப்பது ; ப்ரதம த்திலே ஆசார்யன்தனக்கு அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநமுகத்தாலே ஸ்வருபஜ்ஞாநத்தைப்பிறப்பித்து பகவத்ஸமாஸ்யணவே னையிலே புருஷகாரபூதனாய், தன்னுடைய அநுஷ்ட்டாநத் தாலே யிவனைநல்வழியேகொண்டுபோய், ப்ராப்திதசையி லும் சாத்யவிவ்ருத்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்கக்கடவனாய் இப்படிபஹு-முகத்தாலே உத்தேஸ்யனாயிறே யிருப்பது. ம தூரகவிசொன்னசொல்) ஆழ்வாராத்நாம்சொன்ன பாசாரம் தமக்கினிதாயிருக்கையாலேம தூரகவியென்கிறார். (சொன்னசொல்நம்புவார்பதிவைகுந்தங்காண்மினே) இ னிதாயிருந்ததில்லையாகிலும், இப்ப்ரபந்தத்தைத்தஞ்சமா க நினைத்திருக்குமவர்களுக்கு வஸ்தவ்யதேசம் பரமபதம். ஆழ்வாருத்தேஸ்யரானல், திருநகரியன்றோ ப்ராப்யமாவ தென்னில் ; திருநகரியில் * பொலிந்துநின்ற பிரானையு ம், ஆழ்வாரானையுமா யிருபுரியாய்ச்செல்லும் ; அங்ஙன ன்றிக்கே ஆழ்வாரானையேயாய்ச்செல்லும் பரமபதம் ; “ அ டியார்நிலாகின்ற வைகுந்தமோ ” என்றும், “ வானவர்

நாடு” என்றுஞ்சொல்லக்கடவதிறே. நம்பிதிருவழுதி வள நாடுதாசர் “‘ நம்புவார்பதிவைகுந்தம்’ என்று-அவர்களி ருந்த தேசங்காண்பரமபதம்” என்றுசொல்லுவர் ; “ உ ளைக்கவல்லார்க்கு வைகுந்தமாகுந்தம் மூரொல்லாம்” என் னக்கடவதிறே ; “‘ கூரத்தாழ்வான்மகன் பிறந்தபின்பு ச ம்சாரமும் பரமபதமு மிடைச்சுவரைத்தள்ளி யொருபோ கியாயிற்றுக்காண்’ என்றுபெற்றிபணித்தார்” என்றுபிள் ளே யருளச்செய்வர்.....(கக)

அரும்பதம்.

நிகமத்தில் ‘ நம்புவார்பதிவைகுந்தங்காண்மின் ’ என்றத் தைக்கடாகூழித்தவதாரிகை (நிகமத்தில் இய்யாதி)

அன்பன் என்றவிடத்தில் ப்ரீதியைவிஷயாதுருபமாக வா த் ஸல்யபரமாக வருளிச்செய்கிறார் (வாத்ஸல்யத்தைஇய்யாதி) அன் பன்றன்னையடைந்தவர்கள்-ஸ்ரீமஹாபாகவதர்கள். இங்கு ‘ அன்ப ன் ’ என்றதுபத்தன் என்றபடி, ‘நம்பி’ பதநாத்பர்யம் (அடியாரி த்யாதி) பகவானையும் பாகவதர்களையும்பற்றாமல் ஆழ்வார்விஷயத் திலன்பராவானென்னென்ன ‘அன்பன்’ ‘ தன்னையடைந்தவர்கட் கெலாமன்பன் நம்பிக்கன்பன் ’ என்கிறபதங்களைக்கடாகூழித்து இ வர்களுக்குண்டான பலதாரதம்யங்களை யருளிச்செய்கிறார். (தண க்கு என்றுதொடங்கி அஞ்சவாக்யத்தாலே)

அவர்களுக்குகப்பாகவன்றிக்கே அவன்பண்ணின வுபகார த்தாலும் பற்றவேண்டுமென்கிறார். (ப்ரதமத்தில் இய்யாதி) ‘சொ ள்நம்புவார்’ என்னுதே ‘சொன்ன’ என்கையாலே பலிதம் (இனி தாய்இய்யாதி) (இருபுரிபாவது) ஒருவன்முறுக்கு எதிர்ப்புறுக்கு க்கு விபரீதமாயிருக்கை, இங்கே தானே பரமபதம் என்றதுக்கு ஸம்வாதமாகவருளிச்செய்கிறார் (கூரத்தாழ்வானிய்யாதி) (பெற் றிபணித்தார் என்றது) இங்கேயிருக்கச்செய்தேதானே அந்தவிபூ தியிலறுபவத்தைப்பெற்றிபணித்தார், அங்குத்தையிலறுபவம் இங்

௯0

கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பு.

கேட்டுகையாலே இங்கேயிருந்தே அந்தவிபூதியை யுண்டாக்
கூர்; ஆகையாலேயொரு போதியாயிற்றென்றபடி..... (கக

ஸ்ரீமதரகவியாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

ஸ்ரீபெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பு

ப்ரதிபத-வ்யாக்யாச அரும்பதங்கள்

முற்றிற்று.

